

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ κα. α Ἐστίας.

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασί τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἀπασί τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ πολιτικὴ Α'. — Ὁ Νεοελληνισμὸς Ε'. (Κατὰ τὸν Jules Lemaitre ὑπὸ Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊκς). — Ἡ καλλιτέρα φίλη τῶν κοριτσιῶν (κατὰ τὸν Ernest Legouvé ὑπὸ ἑρανιστρίας). — Εἰς τὰς Ἀλπεῖς ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλή. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Α'.

Εἰς τὸ προτελευταῖον ἄρθρον μας ἀκροθιγῶς μόνον ἐθίξαμεν τὸ ζήτημα τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ φύλου μας εἰς τὰς ἐκλογὰς καὶ δι' ὀλίγων ἐχαρακτηρίσαμεν τὸ συμμαχικὸν ἔργον τῶν πολιτευομένων μετὰ τῶν γυναικῶν πασῶν τῶν τάξεων κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ψηφοθηρίας.

Τὴν ὀνημέραι ἐπιτεινομένην καὶ γενικευομένην ἕξιν τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Ἑλληνίδος εἰς τὰ πολιτικὰ μας πράγματα, ἀντὶ νὰ θεωρήσωμεν ὡς θρίαμβον τοῦ ζητήματός μας καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ φύλου μας ἐν τῇ καθόλου προοδευτικῇ ἐξελίξει τοῦ τόπου μας, θεωροῦμεν, ὅρ' οὐς ὄρους ἐπιτελεῖται, ὡς ἀπαρχὴν κκαταπτώσεως τῆς γυναικὸς ἀπὸ τοῦ στυλοβάτου, εἰς ὃν ἐζήτητάμεν νὰ ὑψώσωμεν αὐτὴν πάντοτε.

Διὰ τὴν γυναῖκα συμβαίνει σήμερον εἰς τὴν πολιτικὴν ἔτι συμβαίνῃ κατὰ τὸ πολὺ καὶ εἰς τὸν ἔρωτα. Ἡ παγίς, ἣν ὁ ἀνὴρ στείνει πρὸ αὐτῆς, ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος πρὸς ἰκκνοποίησιν ἀθεμίτων πόθων καὶ ἐξευτελισμὸν αὐτῆς, ἡ αὐτὴ παγίς ἐστήθη καὶ παρὰ τῶν πολιτευομένων μας, ἵνα, ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος πορισθῶσιν ἐκ τῆς γυναικὸς ὄφελός τι. Δὲν λείπουν οὔτε αἱ φιλοφρονήσεις, οὔτε αἱ κολακαεῖαι, οὔτε αἱ ἔκτακτοι περιποιήσεις, οὔτε ὁ θαυμασμὸς, οὔτε τὰ συνήθη μηχανεύματα καὶ αἱ στρατηγικαὶ ἔφοδοι πρὸς κατάρκτησιν μιᾶς γυναικείας ἐπιρροῆς.

Τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα ἐπιτυγχάνεται οὕτω, διότι αἱ γυναῖκες ἀδαιεῖς ἐντελῶς τῆς πολιτικῆς καὶ μὴ ἐμβιβάζουσιν

εἰς τὴν σημασίαν τῆς ἐπικρατήσεως ὑγιῶν στοιχείων ἐν τῇ κυβερνήτει τῆς χώρας, παρέχουν τυφλῶς καὶ ὡς τύχη τὴν συνδρομὴν τῶν πρὸς ἐκείνους ἐκ τῶν πολιτευομένων, οἱ ὅποιοι μετὰ μεγαλητέρας ἐπιδεξιότητος κολακεύουν τὰς ἀδυναμίας τῶν καὶ ἐγκωμιάζουν τὴν καλλονὴν τῶν.

Οὕτω ἡ γυνή, ἡ ἀνεκμετάλευτος αὐτὴ ἐν τῇ πολιτείᾳ δύναμις, ἡ ἀγνή ἔτι ἀπὸ τὰ πολιτικὰ μολύσματα, τὰ ὅποια ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ ἰδιοτέλεια ἔχουν ἀναπτύξει καὶ παρ' ἡμῖν εἰς βαθμὸν ἐπικίνδυνον, ἡ γυνή ἣν ὁ Θεὸς ἐπ' ἐφύλαξεν εἰς τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς ὡς τὴν κρκαταιᾶν ὀπισθοφυλακὴν τοῦ μέλλοντος, ἡ γυνή εἰς τὰς χεῖρας τῆς ὁποίας ἡ πατρίς ἀναθέτει σήμερον τὰς περὶ ἀναγεννήσεως ἐλπίδας τῆς, χωρὶς κανέν ἴδιον συμφέρον, χωρὶς κἂν συνείδησιν τοῦ κακοῦ εἰς τὸ ὅποιον συντελεῖ, καταρρίπτει εἰς τὰς τριόδους τὸ γόητρον τῆς καὶ προεξοφλεῖ ἀντὶ εὐτελοῦς καὶ ταπεινοῦ παρόντος περιφανῆς καὶ εὐεργετικὸν μέλλον.

Καὶ δικαιολογοῦνται μὲν ὀπωσδήποτε αἱ γυναῖκες, αἱ ὅποια κατέρχονται εἰς τὴν ἀλόξον σήμερον τῆς πολιτικῆς παλαιστρᾶν, συναγωνιζόμεναι παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν συζύγων, ἡ τῶν κκτέρων τῶν, εἰς τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς τῶν ὁποίων ἔχουν πίστιν καὶ εὐλάβειαν. Δι' αὐτὰς ἡ εἰς τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα συμμετοχὴ εἶναι καθήκον, εἶναι ὑποχρέωσις ἠθικὴ, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἐκ τῆς ἀγάπης. Ἡ σύζυγος εἶναι ἡ φυσικὴ συναγωνίστρια καὶ συνεργάτις τοῦ ἀνδρός, δύναται δὲ ἐν τῇ πολιτικῇ μετ' αὐτοῦ συνεργασίᾳ νὰ ἀποβῇ πολῦτιμος καὶ εὐεργετικὸς παράγων. Τὸ ἔργον τῆς παρὰ τὸ πλευρὸν τούτου εἶναι μέγα καὶ ἐπιβάλλον, ὅχι τόσον διὰ τὰ πολιτικὰ κεφάλαια, τὰ ὅποια διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ἐξασφαλίζει ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅσον διὰ τὴν ἠθικὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἐξασκεῖ ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ πολιτικῇ. Ὁ ἀνὴρ, ὑπερμαχῶν μιᾶς ἰδέας, δύναται πολλάκις, μόνον εἰς τὴν λογικὴν ὑπακοῶν καὶ τὰ συμφέροντα τῆς ἥς ὑπερμαχεῖ ἀρχῆς ἐξυπηρετῶν, νὰ

περίεση και εις ενεργείας και εις αποφάσεις αντιβαίνουσας πρὸς τὰς αὐστηράς τῆς ἠθικῆς, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀρχάς. Ἐκείνη, ἀγρυπνος φύλαξ τῆς οικογενειακῆς τιμῆς καὶ ἀκοίμητος τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀπόστολος τῆς πειθοῦς θὰ κρούσῃ ἐν καιρῷ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ διὰ τῶν ὄπλων τῆς γλυκείας ἀγάπης θὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν τάξιν τὸν πρὸς στιγμὴν ἀποπλανηθέντα. Ὅταν δὲ πάλιν ἡ σκληρὰ ἀνάγκη τῆς πολιτικῆς ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν ἄνδρα νὰ κωφεύῃ εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς συμπαιδείας καὶ τοῦ οἴκου, ὅταν οὗτος ἀκουσίως του πολλάκις γίνεται ὄργανον σκληροτάτων ἐκτελέσεων, τότε καὶ πάλιν ἡ γυνὴ θὰ μεταχειρισθῇ ὄπλην τῆς τῆν δύναμιν, ὅπως ἡ χεὶρ τοῦ ἀνδρὸς μὴ ἐπιπέσῃ πολὺ βαρεῖα, τότε αὕτη θὰ σκορπίσῃ παρηγορίαν καὶ ἐλπίδα εἰς τὸν δοκιμαζόμενον καὶ θὰ καταστήσῃ ὀλιγώτερον μισητὴν τὴν τιμωρὸν χεῖρα.

Ἡ τοιαύτη εὐγενὴς τῆς γυναικὸς ἐν τῇ πολιτικῇ συνεργασία ἀνταποκρίνεται καὶ εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς καὶ εἰς τὸν ἐν τῷ μέλλοντι προορισμὸν τῆς. Ἄσκει αὐτὴν εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀνορθώσεως, τροχίζει τὴν διάνοιάν τῆς καὶ ὀξύνει τὸ πνεῦμά τῆς εἰς τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν τῶν καθηκόντων τῆς ὡς πολίτιδος. Ἐν τῇ συνεργασίᾳ ταύτῃ ἀποκτᾷ τὴν πείραν καὶ τὰς γνώσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀποτελέσουν εἰς ἀπώτερον μέλλον διὰ τῆς ὁμαλῆς καὶ φυσικῆς ἐξελιξέως τῆς προοδου τὰ ἐφόδια τῆς εὐεργετικῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ δράσεώς τῆς.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ Κ. ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΑΔΑΜ

Ο ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ
Ε΄.

Τὴν ἀπορίαν εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησίν μας περὶ τοῦ τι Ἑλληνικὸν ὑπάρχει εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ εἰδωλοκρατισμοῦ αὐτοῦ καὶ πῶς συμβαίνει, ὥστε νὰ εὐρίσκῃ τις ἐν τῷ συνόλῳ ὅ,τι δὲν ὑπάρχῃ εἰς τὰ καθέκαστα μᾶς λύει μία φράσις μίαις τῶν ἠρωίδων τῆς κ. Ἀδάμ. «Εἶμαι εἰδωλοκράτις λέγει ἡ Μαγδαληνὴ πρὸς τὸν ἐκ Βενετίας ἐξάδελφόν τῆς· ἀλλ' οἱ λόγοι οἱ ὅποιοι σὰς συνδέουν πρὸς τὴν ποίησιν τῆς ἀρχηγόου ἐκκλησίας εἶναι οἱ ἴδιοι, οἱ ὅποιοι μὲ κάμουν νὰ ἀποδέχωμαι ἐκ τοῦ ἔθνισμοῦ μόνον τὴν πίστιν τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ἑλλάδος.»

Καὶ νομίζω ὅτι ἔχει δίκαιον Ὁλος αὐτὸς ὁ ἀόριστος ἔθνισμός δὲν λαμβάνει καθαρὰν ὅπως δῆποτε ἔνοιον, παρὰ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν χριστιανισμόν, πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ζωῆς, πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς. Λοιπὸν ἡ οὐσία τῆς ἠθικῆς αὐτῆς, ὅ,τι τὴν διακρίνῃ τῆς φυσικῆς ἠθικῆς, εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ καταφρόνησις τοῦ σώματος, τὸ μῖτος καὶ ἡ φρίκη τῆς σαρκὸς. Ὁ la Bruyère πηγαίνει πολὺ μακρύτερα διὰ τῆς παρατηρήσεώς του: *Οἱ θρησκοὶ δὲν γνωρίζουν ἄλλο ἔγκλημα ἢ τὸ τῆς ἀκρασίας.* Τὸ ἀντίθετον τοῦτου αἰσθημα εἶναι κατ' ἐξοχὴν εἰδωλοκρατικόν. Εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ λαοῦ εἰδωλοκράτης θὰ εἶπῃ ὁ μὴ ἀκολουθῶν τὰς διατάξεις τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀφιέμενος εἰς τὸν καλὸν φυσικὸν νόμον.

Λαμβάνοντες λοιπὸν τὸν Ἑλληνισμόν ὑπὸ τὴν ἔνοιαν τοῦ

εἰδωλοκρατισμοῦ, καὶ τοῦτον ὑπὸ τὴν ἔνοιαν τοῦ ἀντιχριστιανισμοῦ, ἐρχόμεθα εἰς ἐν συμπέρασμα: Ὅτι ὁ εἰδωλοκρατισμός τῆς κ. Ἀδάμ εἶναι μία περιπαθὴς διαμαρτυρία κατὰ τοῦ μίσους τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐναντίον τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ἐναντίον τοῦ ἀντιφυσικοῦ καὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ καὶ μᾶλλον ὀρισμένως κατὰ τοῦ δόγματος τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ.

Ὡστε διὰ τοὺς ἀληθεῖς Νεοέλληνας ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ὁ ἐχθρὸς καὶ ὁ ξένος. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἦτο ἡ ἡμερος ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματος τῆς ἀριανῆς φυλῆς. Ὁ χριστιανισμὸς ἦτο ἡ διαστροφή τοῦ φωτοβόλου τούτου πνεύματος ὑπὸ τῆς σκοτεινῆς μεγαλοφυΐας τῶν Σημιτῶν. Ἐνεῦθεν ἡ τρομερὰ μέριμνα τοῦ μετὰ ταῦτα, ἡ ἐξάρτησις καὶ ἡ θυσία τῆς γήνης αὐτῆς ζωῆς ἀπὸ τὸ ὄνειρον ἄλλης ζωῆς, τὸ ὅποτον ἐξήντησεν, ἐμείωσε καὶ διέφθειρε τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ ἀδιάλλακτοι μάλιστα Νεοέλληνας ἀναζητοῦσι τὸ κακὸν μέχρι τοῦ Σωκράτους, τοῦ ψευδοῦς αὐτοῦ Ἑλληνοῦ, τὸν ὅποτον καλῶς κατεδίκασαν εἰς θάνατον δι' ἀσέβειαν. Ἡ ἀπορροφήσις τοῦ σημιτικοῦ ἰοῦ κατέστησε τὴν Δύσιν ἀσθενικὴν ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη, χωρὶς ἄλλως τε νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸ τέλος τῆς θεραπείας τῆς. Ὁ Μεσαίων εἶναι τὸ ἔγκλημα τοῦ χριστιανισμοῦ, ὡς πολὺ σοφῶς τὸ ἀπέδειξεν ὁ Michelet.

Ὅθ' ἦτο δυσάρεστον, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐν ἡ ἱστορία ἦτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἠπλοποιημένη. Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὰ πράγματα εἶναι ὀλίγον διαφορετικά. Πρῶτον, διότι ὅταν μία φυλὴ ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν μιᾶς ἄλλης, τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶχε διὰ τοῦτο μυστικὰς διαθέσεις. Πρέπει ἄλλως τε νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς εἶχε πολὺ ἐκπέσει, ὅταν ἐπεφάνῃ ὁ χριστιανισμὸς. Ἄλλως τε αὐτοὶ οἱ Ἑλληνας εἶναι οἱ δημιουργοὶ τῶν χριστιανικῶν δογμάτων. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐνόθευσαν τὴν ἀγνότητα τοῦ ἀρχηγόου χριστιανισμοῦ. Καὶ ἐὰν λέγουν ὅτι ἡ αἵρεσις τῶν Γνωστικῶν δὲν εἶναι Ἑλληνικὴ, ὅτι ἔχει καταγωγὴν ἀνατολικὴν καὶ βουδικὴν, εἶναι καὶ πάλιν ἐπίδρασις Ἀριανῶν ἐπὶ Ἀριανῶν· ὅτι ἐὰν οἱ βῆρβαχοὶ τῆς Δύσεως ἠπάσθησαν τὸν χριστιανισμόν μὲ τόσην πίστιν, τοῦτο ἐγένετο, διότι ἀναμφιβόλως ἀνταπεκρίνετο εἰς ἀνάγκην τινὰ τῆς χυδαίας, ἀλλὰ ρεμβώδους ψυχῆς των. Καὶ οἱ βῆρβαχοὶ αὐτοὶ ἦσαν ἐπίσης Ἀριανοί, δηλαδὴ ἀδελφοὶ τῶν Ἑλλήνων.

Ἐὰν ἔχωμεν ἡμεῖς οἱ νεώτεροι μίαν τόσον λεπτὴν εὐαισθησίαν καὶ εὐπάθειαν νεύρων, δι' ἣν ὑπερφανεύμεθα περισσότερον τοῦ δέοντος, προκύπτει ἔτις τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἀνθρώποι τοῦ μεσαίωνα, τῶν ὁποίων εἴμεθα οἱ ἀπόγονοι, ἔσχον πάθη διαφοροτρόπως ἰσχυρά, πόνους, τάσεις, συγκινήσεις ὅλως διαφόρους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἐπεμβαίνουσα εἰς τὰ ἀνθρώπινα πάθη τὰ περιέπλεξε καὶ τὰ ἠύξησε μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ μετὰ ταῦτα καὶ μὲ τὴν προσδοκίαν ἢ τὸν φόβον τῆς μελλούσης ζωῆς. Ἡ σκέψις τῆς ἄλλης ζωῆς μετέβλεπε τὴν ὄψιν ταύτης, προεκάλεσε φρικώδεις θυσίας καὶ ἐγκρατέρησιν ἀπεριόριστου στοργῆς καὶ ὄνειρα καὶ ἐλπίδας ἐντυχούσας τὴν ψυχὴν καὶ ἀπελπισίας ἀγούσας εἰς τὸν θάνατον. Ἡ γυνή, ἡ καταστᾶσα διὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ὁ μέγας πειρασμὸς καὶ ἡ πεγὴς τοῦ Σατανᾶ, ἐνέπνευσε ἐπιθυμίας καὶ λατρείαν τόσον μᾶλλον διάπυρον καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν θέσιν ἄλλῃ ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ κατὰ τῆς σαρκὸς κατάρα ἐδραματοποίησε τὸν ἔρωτα. Ἀνεπτύχθησαν ἐνεῦθεν νέα πάθη, τὰ παράδοξον μῖτος τῆς φύσεως, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ πίστις καὶ ἡ μετάνοια. Παρὰ τὴν διαφθοράν, τὴν ἐξερεθισθεῖσαν ἔνεκα τοῦ φόβου ἀκριβῶς τῆς κολάσεως, εὔρε θέσιν ἡ ἀγνοίας, ἡ ἱπποτικὴ ἐντιμότης. Παρὰ τὴν τρομερωτέραν τῶν δυστυχιῶν καὶ διὰ μέσου τῶν τυφλοτέρων ἀπανθρωπιῶν ἀνεπτύχθη ἰσχυρότερον ὁ ἔλεος, ἡ συμπάθεια διὰ τὴν τύχην τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης. Ὑπῆρξαν συγκρούσεις ἐνστικτῶν, παθῶν, πεποιθήσεων, ἐσωτερικῶν πολέμων, τέως ἐντελῶς ἀγνωστοί, ἐν εἶδος ἐπιπλοκῆς τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως, ἐν βάθος θλίψεως καὶ εἰς πλουτισμὸς εὐαισθησίας. Νὰ ὑποθέσωμεν ἀφνης ὅτι ὁ Ἅγιος Παῦλος ἀπέθνησκεν ἐκ τῆς πτώσεως του εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Δαμασκοῦ, ὅτι ἡ αὐτοκρατορία, καθ' ὀλοκληρίαν ἐξελληνισθεῖσα, θὰ προσήρτιζεν εἰς τὸ ἄρμα τῆς τοὺς βαρβάρους, ἀντὶ νὰ καταπλημμυρισθῇ παρ' αὐτῶν, ὅτι οἱ φιλόσοφοι τοῦ δευτέρου αἰῶνος θὰ εἶχον κατορθώσει νὰ ἀντλήσουν ἐκ τοῦ πολυθεϊσμοῦ μίαν παγκόσμιον θρησκείαν, καὶ ὅτι ταῦτα θὰ ἔβκιαν οὕτω τὸν δρόμον των ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη — ὑποθέσεις ἐνοεῖται ὅλα αὐτὰ ἐντελῶς ἀκαταλόγητοι — ὁμολογῶ ὅτι ἐγὼ θὰ ἐλυπούμην πολὺ. Διότι ἔχω τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ δὲν θὰ εἶχε καταστῆ τὸ σπάνιον καὶ ἐντελὲς ὄργανον, τὸ ὅποτον εἶναι σήμερον. Τὸ πεδίου τῶν ἀναμνήσεων καὶ ἐντυπώσεών μας θὰ ἦτο ἀπειρῶς πτωχότερον. Δὲν θὰ εἶχαμεν βεβίως τότε ἐπικουρείους μὲ χριστιανικὴν φαντασίαν ὡς τὸν Chateaubriand, ἀλλ' οὔτε σκεπτικῶς εὐσεβεῖς καὶ εὐθύμους ἀπαισιοδόξους ὡς τὸν Renan.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ καταρώμεθα τὸν μεσαιῶνα. Δι' αὐτοῦ ἠυρύνθη ἡ καρδιά καὶ ἐμεγάλωσε τὸ μέτωπον τῆς Παλλάδος· Ἄθηνᾶς, αἴωτε νὰ συλλαμβάνῃ σήμερον παντὸς εἶδους κάλλος.»

Καὶ εἶναι ἀκριβῶς αὕτη ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεσαιῶνος καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ του, ἣτις κάμνει πολλοῦ; ἐκ τῶν συγχρόνων μας τόσον καλλιτεχνικοῦ; λάτρεις τοῦ εἰδωλοκρατισμοῦ. Ἐὰν ὅλος ὁ μεσαιῶν δὲν ἔκλεισε καὶ δὲν αἰμκτοκυλίετο ὑπὸ τὸν Σταυρόν, ἢ κ. Ἰουλιέττα Ἀδάμ θὰ ἀπελάμβανεν ἄρα γε τόσον τελείως τοὺς ἑλληνικοὺς θεοὺς τῆς; (Κατὰ τὸν Jules Lemaitre) **Ἐλένη Γεωργιάδου**

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ὁ νέος Μειμιδῶρ ἐσηκώθη. Ἡσθάνετο πάλιν τὸν ἑαυτὸν του ἰσχυρόν, ἐλεύθερον, ἀνεξάρτητον εἰς τὰς ἰδέας καὶ εἰς τὰς πράξεις του. Ὁ ἥλιος ἔρριπτε διαγωνίως τὰς ἀκτῖνας του ἀπὸ τὰς ρωγμάς, τὰς ὁποίας ἀφίκαν τὰ στόρια τῶν παραθύρων ἀπὸ τὰ πλόγια καὶ ἀπὸ τὰ ἄνω. Αἰφωπτεῖται αὐταὶ γραμμαὶ, αἱ ὁποῖαι ἐπιπταν ἐπὶ τῶν τοίχων, ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, ἐπὶ τῆς κλίνης ἐσκορπίζαν ὡς μιδιάματα μέσσα εἰς τὸ δωμάτιον.

Μὲ τὰ νυκτικὰ του ἀκόμη διηυθύνθη εἰς ἐν παράθυρον καὶ ἐτράβηξε τὸ κορδόνι σκοτεινοῦ παρκαπέτασματος. Ὁ ἥλιος τῶρα ἐχύθη ἄπλετος καὶ ἐπλημμύρησε μὲ τὸ φῶς του τὸ πάτωμα καὶ ἐσκορπίσε χρώματα εἰς τὰ ἐπιπλα καὶ ἔδωκε ζωὴν εἰς τὸ πρὸ ὀλίγου νεκρὸν βασίλειον τοῦ σκοτούς.

Ἡ ἐπίπλωσις τοῦ δωματίου τοῦ Μειμιδῶρ δὲν ἐπαρουσίαζε τὴν πενιχρότητα τοῦ δωματίου τῶν ἀδελφῶν του, ἀλλ' ἔστρεφετο καθ' ὀλοκληρίαν φυσιογνωμίας, ἐξ ἧς θὰ ἠδύνατο νὰ σχηματίσῃ τις ἰδέαν περὶ τοῦ κύκλου τῶν ἀσχολιῶν τοῦ νέου ἀνδρὸς. Ἦτο ἐν δωματίον χαϊδευμένου παιδιοῦ, μὲ ἀναπαυτικὴν καὶ μαλακὴν κλίνην, μὲ χαλιὰ εἰς τὸ πάτωμα, μὲ χαλιὰ εἰς τοὺς τοίχους, μὲ ἕνα τραπέζι, μικρὸν μᾶλλον, τὸ ὅποτον ἐσκεπαζέτο κατὰ τὰ δύο τρίτα ἀπὸ ἐν κινητὸν γραφεῖον καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο ὅλα τὰ χρειώδη πρὸς γραφὴν καὶ ὀλίγα βιβλία, μὲ ἕνα κομὸ καὶ ἕνα καθρέπτην. μὲ ἕνα νιπτῆρα καὶ μὲ δύο εἰκόνας ἀπὸ κάρβουνον, ὄχι καὶ πολὺ τεχνικᾶς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφέρετο τὸ ὄνομα τοῦ νέου. Τὸ δωμάτιον ἦτο γωνιαίον, εἶχε πολλὰ παρὰθύρα, ὅλα σκεπασμένα ἀπὸ διπλᾶ παρκαπέτασμα καὶ στόρια πράσινα.

Ἐβλεπέ τις ὅτι οὔτε ὁ νέος εἶχε ποτὲ του προσέξει εἰς τὸ δωμάτιον του, ἀλλ' οὔτε ὅτι ἡ μητέρα του ἢ αἱ ἀδελφαὶ του εἶχαν καταβάλει φροντίδα τινὰ ἰδιαιτέρην εἰς τὴν ἐπίπλωσιν του. Ἦτο θερμὸν, προφυλαγμένον ἀπὸ τὸ ψῦχος, μὲ πολλὴν ἥλιον καὶ εἶχεν ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τὸν ὕπνον καὶ τὴν σωματικὴν εὐμάρειαν. Οὔτε πολυτέλεια, οὔτε καλαισθησία, οὔτε κἄν αἰσθημα τρυφερότητας γυναικείας, στοργῆς μητρικῆς διὰ τὸν μόνον αὐτὸν υἱὸν ἐπροδίδετο, ἔστω καὶ εἰς τὰς καθ' ἕνα σκελεπομερείας τῆς ἐπιπλώσεως αὐτῆς.

Τὸ κομὸ τὸ γυμνόν, μὲ δύο λάμπας πκλαισιότατου συστήματος καὶ ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἀντικειμένου, χρήσεως ἀνδρικῆς, εἶχε ἕνα πανεράκι μὲ κλωστὲς, κουμπιὰ, βελόνες καὶ καρφίτσες μέσσα. Ἡ μητρικὴ προβλεπτικότης διὰ τὰ ζυλώματα τῶν κομβίων καὶ τὰς μικρὰς τῆς στιγμῆς τῆς ἐνδυμασίας ἀνάγκας ἐπρόδιδε τὴν γυναικα, ἢ ὁποῖα εἰς τὸ ἐνδυμα καὶ εἰς τὴν δι' αὐτοῦ ἐπίδειξιν δίδει ἰδιαιτέρην σημασίαν. Μία μεγάλη βουρτσόθηκη γεμάτη βούρτσες καὶ μία πλουτία ἐπὶ τοῦ νιπτῆρος παρὰταξίς φιαλιδίων, σαπουμιῶν, ὀδοντοκόων, ὀξέων ἀρωματισμένων ἐπρόδιδαν τὴν ἰδιαιτέρην στοργὴν, ἣν ὁ Κώνστας Μειμιδῶρ ἔτρεφε διὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν ἐπιμέλειαν, μεθ' ἧς ἠγχολεῖτο εἰς διακτῆρησιν τῆς καλλονῆς του. Διότι ἦτο ὠραίος ἀνδρὸς ὁ νέος αὐτὸς μὲ τὴν ἐντελῶς ἑλληνικὴν κατατομήν, διὰ τὸν ὅποτον μία Ρωμικὴ Δέσποινα εἶχεν εἶπει ποτὲ, ὅτι ἐὰν ὁ Ἀπόλλων τοῦ Belvedere δὲν ἦτο πκλαῖον ἔργον, θὰ ἐστοιχημάτιζεν ὅτι αὐτὸν εἶχε, ὡς πρῶτον ὁ καλλιτέχνης του. Τόσον καταπληκτικὴ ἦτο ἡ ὁμοιότης του μὲ τὸ ἀγαλμα ἐκεῖνο, τόσον ὠραίος ἦτο κατὰ τοὺς ἀσθητοτέρους τῆς τέχνης κανόνας. Οἱ ἄνδρες τὸν ἐμίσουν διὰ τοῦτο καὶ αἱ γυναῖκες τὸν ἐλάτρευον. Δὲν ἐφαίνετο προσέχων πολὺ οὔτε εἰς τὴν λατρείαν τῶν γυναικῶν, οὔτε εἰς τὸ μῖτος τῶν ἀνδρῶν. Δὲν ἦτο οὔτε διεφθαρμένος, οὔτε ἠθικός. Ἐξῆ, ἀπελάμβανε τὴν ζωὴν, διεσκέδαζε, χωρὶς νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸν κυνισμόν, τὴν περιφρόνησιν καὶ τὴν αὐθάδειαν, τὴν ὁποῖαν τόσον ἀρέσκονται νὰ ἐπιτηδεύονται οἱ περισσώτεροι νεοὶ τῆς ἐποχῆς. Τούναντίον εἰς τὰς σκέψεις του, εἰς τὰ αἰσθηματὰ του ὑπῆρχε μεγάλη δόσις ἀπλοικῆς ἀφελείας, παιδικῆς ἐντελῶς ἀπονηρίας ἐπὶ μερικῶν πραγμάτων.

Ὑπῆρχον ἐν τούτοις στιγμαί, καθ' ἃς ὁ ζωηρός, ὁ εὐτυχῆς νέος, πρὸς τὸν ὅποτον ἡ ζωὴ μόνον μειδιάματα καὶ μόνον θωπείας εἶχεν, ἐγένετο μισάνθρωπος. Κατὰ τὰς στιγμάς αὐτὰς ἦτο κακὸς, σκληρὸς, θηριώδης. Ὅ,τι ἐλάτρευε, ὅ,τι

εθώπευσεν, ὅ,τι ἐθεοποίησε πρὸ ὀλίγου,θὰ κατέστρεψε, θὰ συνέτριβε τὴν ἀμείλικτα. Ἐγένετο κυριολεκτικῶς κακός, με κακίαν νοσηράν, ἡ ὁποία εἶχεν εὖρει ἔδαφος κατάλληλον νὰ ἀναπτυχθῆ εἰς τὸν κύκλον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔζη. Ἰδίᾳ ἐγένετο κακός, ὁσάκις συνησθάνετο πόσον ἀσθενής ἦτο ὁ χαρακτήρ του, πόσον εὐκόλα ἔκαμνεν ὅ,τι ἤθελαν οἱ ἄλλοι.

Ἀπὸ τὴν ιδέαν αὐτὴν βλαστηζόμενος εἶχε λάβει πρὸ ὀλίγου τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην νὰ πικράνῃ,νὰ λυπήσῃ τὴν Μαρίαν,τὴν πρῶτην ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον των ἡμέραν.Εὐτυχῶς ὁ ἥλιος ἦτο πολὺ γελκστός, ὁ οὐρανὸς πολὺ ὠρατός,ἡ φύσις πολὺ πανηγυρικὴ τὴν πρῶτην αὐτὴν, ὥστε ἔλαι αἱ κακαὶ σκέψεις του καὶ αἱ μελαγχολικαὶ διαθέσεις του νὰ σκορπισθοῦν ὡς σύννεφα ὑπὸ τὸ θάλλπος καὶ τὴν ἀνταύγειαν τὴν χρυστὴν, ἡ ὁποία ἔχυνετο εἰς τὸ δωματίον του.

Ἐνεδύθη γρήγορα καὶ ἀφοῦ ἔμαθε παρὰ τῆς γραίας ὑπηρετρίας ὅτι καὶ ἡ μητέρα του καὶ αἱ ἀδελφαὶ του δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐξέλθει ἀπὸ τὰ δωματία των, κατῆλθε σιγά-σιγά ἀποφεύγων πᾶσαν συνάντησιν καὶ ἀνυπομονῶν νὰ εὐρεθῆ μίαν ὥραν προτῆρας πλησίον εἰς ἐκείνην, ἡ ὁποία μετὰ τὴν θά τὸν ἀνέμενε ἀνυπομονησίαις.

Ὅταν εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον, ἠσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν. Ἡ ιδέα ὅτι εἶχεν ὀριστικῶς τὴν ἀποφύγει τὰς ἐξηγήσεις μετὰ τὴν μητέρα του, τὰς ἀνοήτους φλυαρίας τῶν ἀδελφῶν του, ὅτι θὰ εὐρίσκετο ἀκριβῆς εἰς τὴν ὥραν τῆς συνεντεύξεώς του, τὸν ἐνθουσίαζε. Ἐπεριπάτει ἐμπρὸς του, ἀκολουθῶν μηχανικῶς τὸν δρόμον του, εὐτυχῆς, εὐχαριστημένος, εὐδιάθετος, ὡς νὰ ἦτο ὁ κόσμος ὅλος ἰδικός του. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Πέραν, ἠγόρασεν ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον Βαλάωρη μίαν μμποπονιέραν κουφέτα, ἐπροχώρησε πρὸς τὰ κάτω, εἰσῆλθεν εἰς ἕν ἀνθοπωλεῖον, ἐζήτησε τὴν ἕκ λευκῶν ρόδων δέσμην, τὴν ὁποίαν ἀπὸ μηδὲς τὴν ἠγόραζε καθ' ἑκάστην, ἔθεσεν ἕνα ἡμιάνοικτον τοιοῦτο εἰς τὴν κομβοδόχην του καὶ ἐζήτησε διευθυνομένους πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ tunnel. Πληθὸς κόσμου εἰσῆρχετο εἰς τὴν ὑπόγειον σήραγγα. Εἶδε τὴν ὥραν. Ἦτο ἀκριβῶς ἕνδεκα.

Ἡ Μαρία τὸν ἐπερίμενε ἐκεῖ πρὸ πέντε λεπτῶν. Εὐθὺς ὡς τὸν ἀντίκρυσεν, τὰ μάτια τῆς ἐξήστραψαν καὶ εὐτυχῆ ἀπειροσῶς ἐξωγραφῆθῆ εἰς ὅλον τῆς τὸ πρόσωπον. Κομψή, χαριεσσα μετὰ τὸ ἀπὸ στακτὴ κασμίρι tailleur φόρεμά τῆς μετὰ τὸ στακτὴ μαλακὸν ἀνδρικὸν καπέλλο τῆς, μετὰ τὰ ἄστρα τῆς γάντια τῆς στιγμῆς, διεκρίνετο μεταξὺ ὄλων τῶν ἄλλων κυριῶν αἱ ὁποῖαι ἐπερίμεναν ἐκεῖ. Καὶ ἡ στάσις τῆς καὶ ἡ ἐνδυμασία τῆς καὶ ἡ μορφή τῆς ἀπέπνευαν εὐγένειαν.

Τοῦ ἔτεινε καὶ τὰ δύο τῆς χεῖρας, καὶ ὅλη τῆς ἡ ἀγάπη ἡ θερμότης, ἡ μεγάλη, ἡ ἀδολογὴ ἠναπτε φωτοχυσίαν, πυρκαϊάν ἀληθινὴν μέσα εἰς τὰ μάτια τῆς.

Τὰ βλέμματά τῆς αὐτὰ τὸν ἔκκιναν. Εἶχαν τὸσον ἠλεκτρισμὸν, ὥστε πάντοτε κατὰ τὰς πρῶτας τῆς συναντήσεώς των στιγμῆς ἐκείνης κατεβίβαζε τὰ ἰδικά του. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην ἀμαξίαν τοῦ tunnel, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Μαρία εἶχεν ἤδη τοποθετήσῃ ἕν μικρὸν καλαθάκι, ὡς ἕνα κρατήρη θέσιν. Τῆς ἔδωκε τὴν μμποπονιέραν τῆς, τὰ ρόδα τῆς καὶ ἀφηρημένος, ταρκαχμένος τὴν ἔβλεπε νὰ τὰ μυρίζεται με ἀπληστίαν, ὡς ἔκαμνε πάντοτε, νὰ τὰ φιλῆ σχεδὸν καὶ ἔπειτα νὰ τὰ λύη καὶ νὰ τὰ τοποθετῆ ὅλα μαζὴ ἐπὶ

τοῦ στῆθους τῆς. Τὰ ἔκαμάρωσεν ἔπειτα ὡς ἔγερναν ἄτακτα εἰς τὸ στῆθος τῆς, ὡς ἔκαμνε πάντοτε, καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς. «Τὶ ὠραία ποῦ εἶναι, τοῦ εἶπεν. Εἶχα φοβηθῆ ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἔφερες σήμερον Ἄφροῦ, ὡς λέγουσιν ὁ γάμος εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος, με ἔθασάνιζεν ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ἡ ιδέα ὅτι σήμερον θὰ με ἠγάπας ὀλιγώτερον ἀπὸ χθές. Καὶ τότε, κατὰ τὴν συμφωνίαν μας, δὲν θὰ εἶχα ἄνθη».

— Παιδί, ποῦ εἶσαι, τῆς εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ ἐκάθησε κοντὰ τῆς, πολὺ κοντὰ τῆς, ἀφοῦ ἐσῆκωτε τὸ καλαθάκι, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔφάνη πολὺ βαρὺ.

Ἡ μεγάλη ἀμαξία ἐγέμισε κόσμον καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν νεοελθόντων ἀπεκαλύπτοντο διερχόμενοι πρὸ τοῦ νέου ζεύγους. Τελευταῖος εἰσῆλθεν ἕνας ξανθὸς νέος, ἐνδυμένος μετὰ πολλὴν ἐπιτήδευσιν, καὶ σκορπιζῶν εἰς τὴν ἀμαξίαν ἰσχυρὴν ὁσμὴν ἠλιωτροπίου. Ἦτο φρεσκοζυρισμένος, πουδραρισμένος, μετὰ τὰ μoustakia του ἀκνωθιὰ, ἐστριμμένα καὶ κολληρισμένα, μετὰ ὑψηλὸν καπέλλο με μαύρην ρεδιγκόταν καὶ σοκολατὶ παλτό, με χειρόκτια ἀπὸ τὸ ἴδιον χρῶμα καὶ με μονύθλον ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ. Ὡμοίαζε πολὺ μετὰ τὰ φιγουρίνα, τὰ ὁποῖα οἱ ράπται κολλοῦν εἰς τὰς ὑαλίνας προθήκας των. Τόσον μάλιστα ἀκαμπτὸς ἦτο καὶ τόσον μονοκόμματος ἐστρέφετο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ὥστε θὰ ἔλεγέ τις ὅτι καθ' αὐτὸ πρὸ ὀλίγου εἶχε ξεκολλήσῃ ἀπὸ καμμίαν βετρίναν.

— Bon-jour, Mademoiselle, εἶπε, τείνων τὸ χέρι πρὸς τὴν Μαρίαν, ἐνῶ ἔβλεπε συνοφρουόμενος τὸν Μερμιδώφ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς. Καλὰ συντροφειμένη, προσέθηκε, χαϊρετῶν τὴν ὥραν καὶ τὸν νέον. Καὶ πάντοτε ὠρατὰ λευκὰ ρόδα. Θὰ σὰς ὀνομάσουν τὴν κυρίαν μετὰ τὰ λευκὰ ρόδα, εἶπε χαριεντολογῶν. A propos, Κώστα, προσέθηκε, στρεφόμενος πρὸς τὸν Μερμιδώφ. Χθὲς τὸ ἔσπερας ἔγεινε πολὺς λόγος δι' ἐσὲ εἰς τὴν ρωσικὴν Πρεσβείαν. Μία κυρία, — εἰζεύρεις ποῖα — διηγείτο θαυμάσια πράγματα δι' ἐσὲ. Σὲ ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃς, δὲν ἤθελε νὰ χορευθῆ μετὰ κανένα... καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ ἔβλεπε μετὰ περιέργειαν τὴν Μαρίαν. Ἐκείνη ἠρρυθρίασεν, ὠχρίασεν δι' ἕν δευτερόλεπτον καὶ ἀμέσως ἀνέκρινε τὴν ἀταραξίαν τῆς, καὶ ἐφάνη προσηλοῦσα ὅλην τῆς τὴν προσοχὴν εἰς τὰ ρόδα τῆς. Μετὰ τὴν ἄκραν τοῦ μικροῦ δακτύλου τῆς ἐξεκόλλησεν ἕν μαῦρον πρᾶγμα ἀπὸ ἕν ρόδον. Τὸ καῦμένο τὸ ρόδον μου, μοῦ τὸ ἐλέγησας, μοῦ τὸ ἐδηλητήρησας τὸ ρυπαρὸν ἔρπετόν, εἶπε, τινάζουσα τὴν δάκτυλον κατὰ γῆς καὶ πατώσα μίαν μικρὰν κάμπην, ἡ ὁποία, εὐθὺς ὡς ἔπεσε, εἶχε συσπειρώσει τὸ λεπτὸν σῶμα τῆς εἰς ὀλοστρόγγυλον σφαιρίδιον.

Ὁ André Στράνης, — ἔτσι ἐλέγετο ὁ κομψευόμενος νταντί, — ὠχρίασεν τὴν καὶ ἐδάχασεν τὰ χεῖλη του. Ὁ ὑπαινιγμὸς τῆς Μαρίας διὰ τὸ ρυπαρὸν ἔρπετόν τοῦ ἦλθεν ὡς ράπισμα κατὰ πρόσωπον. Ἡ ὑπόγειος ἀμαξοστοιχία εἶχε φθάσει εἰς τὸν Γαλατᾶν, καὶ οἱ ἐπιβάται ἐσπευδαν νὰ ριθθοῦν ἔξω. «Au revoir, εἶπεν, ὁ Στράνης μετὰ μοχθηρὰν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου, στρέφων δὲ πρὸς τὸν Κώστα καὶ καμμιῶν τὸν ὀρθαλμὸν, προσέθηκε: Pardon γιὰ τὴν ἀδεξιότητά μου, ἔ! ἐμὲ καὶ ἀδιόρθωτος!».

(Ἐπεται συνέχεια) Μάξια

Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

ΣΤ'

Ἀρετὰ μοῦ φρίνεται ἔχομεν ἔως τὴν διδόμενα, ὅπως θεωρήσωμεν τὴν βελόνην ὡς τὴν καλλιτέραν φίλην τῶν γυναικῶν ἐν γένει. Ἄν καὶ δὲν εἶπαμεν ὅλα ὅσα εἶχομεν νὰ εἴπωμεν ὑπὲρ αὐτῆς· διότι τὰ χειροτεχνήματα ἔχουν ἐν προνόμιον ἀσύγκριτον, ὅτι μένουσιν, μένουσιν, καὶ ὅταν ἀκόμη καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς παρέρχεται. Ἡ ἀνάγνωσις, ἡ μουσικὴ ἀφήνουν μίαν θαυμασίαν ἐντύπωσιν, βαθυτάτην ἐνίοτε, ἀλλὰ μόνον ἐντύπωσιν. Δηλαδή κατ' ἐφήμερον, παροδικόν, τὸ ὁποῖον διαγράφεται ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην καὶ ἐπὶ τέλους ἐξαφανίζεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν μας ἀκόμη αὐτὴν. Τὰ χειροτεχνήματα ὅμως ἀποφεύγουν συχνὰ τὸν σκληρὸν αὐτὸν νόμον. Αὐτὰ εἶναι τι πραγματικόν, συγκεκριμένον, τὸ ὁποῖον μένει, τὸ ὁποῖον θαυπέυεται, τὸ ὁποῖον βλέπει τις καθ' ἑκάστην, τὸ ὁποῖον δίδεται, κληρονομεῖται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν καὶ ὀμιλεῖ δι' ἡμᾶς εἰς τὰ παιδιὰ μας καὶ εἰς τὰ ἐγγόνια μας. Τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια τοῦ ἀδελφοῦ σου θὰ καθίσουν εἰς τὴν πολυθρόναν του καὶ θὰ λέγουσιν τὴν εἶχε κεντήσῃ ἡ γρηθὴ θεῖα μας.

Τὴ δικασκεδαστικὴν ιδέα, εἶπεν ἡ κόρη γελῶσα.

Καὶ ἡ πολυθρόνα τότε θὰ εἶναι ὠραιότερα ἀπὸ σήμερον. Ὁ χρόνος θὰ κάμῃ τὰ χρώματα ἀριονικώτερα, ἀποχρωματίζων αὐτὰ ὀλίγον, καὶ θὰ δώσῃ εἰς τὸ σχέδιον αὐτὸ κατὰ τι τὸ μελαγχολικόν, ὡς πᾶν ὅ,τι ὑπενθυμίζῃ τὸ παρελθόν.

Ἐλα δά! μὴ με συγκινηθῆς θεῖέ μου.

Ἄς ἀλλάξωμεν τὴν κόσμον. Ἄς κατέλωμεν εἰς ἄλλας κοινωνικὰς τάξεις. Ἄς ἀφήσωμεν τὰς πλουσίας γυναικας. Ἐνθυμεῖσαι εἰς τὴν ἐξοχὴν τὴν νέαν κόρην τοῦ γείτονός μας χωρικοῦ, τὴν Βικτωρίαν;

Καὶ βέβαια τὴν ἐνθυμοῦμαι. Εἶναι τόσον νόστιμη καὶ τα-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΓΓΑΜΟΣ ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ

Ι

Ὁ κόμης Σέργιος δὲ Πλογκῶφ διῆλθε μερικὸς μῆνας εἰς Παρισίους, κατὰ τὸ 1835. Ἐθαύμαζε τὰς ὠραίας τέχνας, ἠγάπα τοὺς καλλιτέχνους καὶ ἔπαιζε πᾶνον ὡς ὁ Σοπέν. Τρεῖς φορές καθ' ἑβδομάδα τὸν ἔβλεπαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ τῆς Ὀπερας, ὅτε παρουσιάσθη εἰς τὴν Γερμανίαν Δαλέζε, μίαν τότε περιφανῆ κομψοδόν. ἦτις ἐντὸς τοῦ ἐλαφροῦ ἐκείνου κόσμου ἔχαιρε φήμην αὐστηρᾶς ἀρετῆς.

Ἡ Γερμανία ἦτο εἰκοσιν ἐτῶν ἦτο ὠχρά, μελαγχροινὴ μετὰ ὀφθαλμοῦς χρώματος μουστωτίδος, ἐκτάκτως γλυκεῖς καὶ μουστηριώδεις ὀφθαλμοὺς ὀνερίων καὶ θωπείας. Εἶχε τὸ ἀνάστημα λεπτὸν καὶ εὐλύγιστον, τὸν θώρακα εὐκίνητον, τοὺς ὤμους γλυπτικούς, τὰς χεῖρας μακρὰς καὶ λεπτὰς, τὸν πόδα νευρικὸν καὶ σταθερὸν, τὸ βῆμα πτερωτὸν, τὴν δὲ κνήμην θαυμασίως τορνευτὴν.

Ὁ κόμης Πλογκῶφ, πολὺ νέος κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἦτο λοχαγὸς τῶν οὐσάρων τῆς Ρωσικῆς φρουρᾶς. Ἡ Γερμανία τὸν ἠγάπησε δι' ὅλης τῆς τρυφερᾶς καὶ ἐνθουσιώδους ψυχῆς τῆς.

Ἡ σχέσις των ἔφθασε εἰς τοιοῦτον σημείον, ὥστε ὁ μὲν κόμης νὰ σκέπτεται τὸν γάμον, ἡ δὲ Γερμανία νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θέατρον. Ὁ

κτικὴ καὶ καθαρὰ. Πόσες φορές τὴν συνήντησα τὴν ἀνοιξιν εἰς τὸν ἀγρὸν νὰ βόσκη τὰς αἰγας τῆς. Ναι ἔως τὰς ἑννέα. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἤρχιζεν ἡ ἐργασία τῆς βελόνης. Τὴν ἐνθυμεῖσαι κοντὰ εἰς τὸ παρῶνρον νὰ ράπτῃ ἔως τὸ βράδυ; Τῆς ἔδιδεν ἐργασίαν μίαν ράπτρια. Καὶ εἰργάζετο διὰ νὰ κάμῃ τὴν προῖκα τῆς, διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὰ ἐπιπλά τῆς, τὴν νυμφικὴν κλίνην τῆς. Εἰς τρόπον ὥστε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν στιγμὴν μετὰ τὸν γάμον τῆς θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σπίτι τῆς, θὰ δύναται νὰ εἴπῃ: ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκέρδησεν ἡ βελόνη μου.

Καὶ ἡ γρατὰ Ἐλισάβετ, εἰζεύρεις, αὐτὴ ἡ ὁποία κάθηται εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωριοῦ, ποῦ ἔχασε τὸν ἄνδρα τῆς, τὰ παιδιὰ τῆς, ἐκείνη ἡ πτωχὴ, ἡ ἡμίτυπλη, ἡ πάντα μόνη· εἰζεύρεις τί τὴν παρηγορεῖ εἰς τὴν λύπην τῆς, τί συντομεύει τὰς μακρὰς καὶ θλιβερὰς ἡμέρας τῆς; Ἡ βελόνη τῆς. Πλέκει καὶ προσεύχεται. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ βελόνη τῆς, ἰδοὺ οἱ δύο τῆς παρηγοροί.

Ὡς βλέπεις ἡ μικρὰ αὐτὴ χαλυβδίνη γραμμίτσα, ἡ τόσον λεπτή καὶ τόσον εὐθραυτός, διῆλθε τοὺς αἰῶνας εἰς τὴν χεῖρα τῶν γυναικῶν, ὡς ἡ ἀρίστη των σύντροφος. Συγκαταβαίνουσα πρὸς ὅλας τὰς ἡλικίας, συμμορφουμένη πρὸς ὅλας τὰς ἐποχὰς, καὶ πρὸς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, ἀντιπροσωπεύουσα τέλος ὅ,τι ὑπάρχει ἱερώτερον καὶ καλλίτερον εἰς τὸν κόσμον μετὰ τὴν ἀφοσίωσιν: τὴν ἐργασίαν. Ὡστε ἔχω νὰ σοῦ κάμω μίαν πρότασιν· ἐὰν θέλῃς ἡμεῖς οἱ δύο θὰ ἀποτελέσωμεν μίαν θρησκευτικὴν σύνοδον καὶ θὰ κανονίσωμεν ἀπὸ κοινῆς μίαν νέαν ἀγίαν, τὴν ὁποίαν θὰ προσθέσωμεν εἰς τὸ εορτολόγιον τοῦ ἔτους: τὴν Ἁγίαν Βελόνην.

(Κατὰ τὸν Ernest Legouvé) Ἐρανίστρια

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΔΙΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ζ'

Kohlgrub, Αὐγούστος.

Τὸ γράμμα σου χθὲς ἔλαβα, φιλιότη μου Μαρία, καὶ μετὰ χαρὰν τὸ διάβασα, μετὰ ἄκραν εὐθυμία. Δὲν εἰζεύρεις εἰ γλυκὸς καιρὸς ποῦ εἶν' αὐτὸς γιὰ μένα!

κόμης ἐδεικνύετο πλήρως τρυφερᾶς φιλοστοργίας· ἐπεσκέπτετο συχνάκις τὴν κομψὴν καλλιτέχνην, καταστάς ἀπαραίτητος εἰς τὴν ζωὴν τῆς.

Ὁ βίος οὗτος ἔρωτος ἀθώου, διαταράχθη αἰφνὴς ὅπως ἀπροσδοκῆτως. Μίαν ἡμέραν, ὁ Σέργιος ἐπεσκέφθη τὴν Γερμανίαν πολὺ ἀργότερον τοῦ συνήθους. Αὕτη εἶχε τὸ προαίσθημα ἐπερχομένης καταστροφῆς. Ὁ κόμης, ὅστις ἐσυνείθιζε ἐκ περισκέψεως ν' ἀποσύρηται πολὺ ἐνωρίς, ἔμεινε μετὰ τῆς δεσποινίδος Δαλέζε περισσότερο τοῦ συνήθους καὶ ὅταν εὐρέθησαν μόνοι, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν μετὰ τὸν βραχίονα ἀνοικτοῦ, ὡς διὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ εἰς τὴν καρδίαν του.

— Θέλουσιν νὰ μᾶς χωρίσουν, τῆς λέγει! σήμερον ἔλαβον διαταγὴν ἀνακλήσεως καὶ ὀφείλω ν' ἀναχωρήσω αὐριο. Θὰ ἀναχωρήσωμεν ὁμοῦ εἰς τὴν Ἑλβετίαν, θὰ εὐλογήσωμεν τὸν γάμον μας δι' ἱερέως καθολικοῦ καὶ θὰ γείνω σύζυγός σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· ἡ ζωὴ μου θὰ ἦναι φαῖδρα ἐκ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ με ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν Ρωσίαν. Ἡ οἰκογένειά μου δὲν θὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν γάμον μας, ὅστις δὲν δύναται νὰ γείνη ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου αἱ τυπικότητες εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐκτελεσθῶσιν.

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοῦ προτείνεις, φίλε μου, λέγει ἡ Γερμανία, εἶναι νὰ καταστρέψῃς τὴν ζωὴν σου δι' ἐμὲ καὶ νὰ παραιτηθῇς πάσης ἐλπίδος ἔρωτος.

— Δὲν θὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον; Ὅταν θὰ μοῦ ἀνήκῃς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τίποτε δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ χωρίσῃ τὰς ψυχὰς μας. Θὰ σὲ φέρω μαζὴ μου, Γερμανία μου! θὰ με φυλάξῃς δι' ἐσὲ. Δὲν ὑπάρχει δύναμις ἀνθρωπίνη, ἣτις θὰ ἐμποδίσῃ ν' ἀνήκῃ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον διὰ τῆς ἀναμνήσεως, ἀφοῦ τὸ πεπρωμένον μᾶς ἐμποδίζει νὰ ἐπαλι-

'Εδώ στα πράσινα βουνά, στα μακρινά, στα ξένα,
 Φαντάσου τί πολλή χαρά κι' εὐδαιμονία πόση
 Νά ἰδῆς γλυκό σου ἀδελφὸ γαλῶν ἢ σ' ἀνταμώση.
 Πετοῦν ἢ ὄραις φτερωτάς με γέλιο, με τραγούδια,
 Μέσα σὲ χόρτα δροσερά, σὲ δένδρα σὲ λουλούδια
 Μέσα στὸν ἥλιον τὸ λαμπρὸ ποῦ γύρω μας χρυσίζει
 Καὶ τὴ γλυκεῖα πατρίδα μας ἀπ' αὐτὸς μᾶς θυμίζει.
 Μέσ' στὴ γλυκεῖα πατρίδα ποῦ τώρα μᾶς χαϊδεύει
 Θαρροῦμε ἢ μαννοῦλά μας μακρὰ πῶς ἀγναντεύει
 Καὶ πῶς μᾶς στέλνει ἕνα φιλὶ γὰρ τὰ μᾶς εὐλογίησῃ
 Τὸν ἐρχομὸ τοῦ Λιάκου τῆς ἐδῶ τὰ χαιρετήσῃ.
 Πάρε Ζεφύρι δροσερὸ τὰ πῶ γλυκὰ φιλιὰ μας
 Καὶ φέρε τα στὴ μάννα μας μαζὶ με τὴν καρδιά μας.
 Μοῦ φαίνονται πῶς ἔμορφα τὰ ὄρη καὶ τὰ δάση
 Κι' ἀκόμη πῶς ἀρμονικῆ μοῦ φαίνεται ἢ Πλάσι.
 Κι' ἐπὶ τῆς ζωρότητας μεγάλ' ἢ συντροφιά μας
 Μὲ μουσικὴ, μὲ ἄσματα περνοῦμε τὴ βραδεῖά μας
 Κι' ἀκούραστοι γυρίζομε καὶ τρέχομε' ἕλη μέρα
 Ψηλὰ στὰ πράσινα βουνά, σταῖς πεδιάδαις πέρα.
 Καὶ δεῖ κι' ἄν κοιτάζωμε καὶ δεῖ, ἀπαντοῦμε
 Μᾶς κάμει τὰ θαυμάζωμε, μᾶς κάμει τὰ γελοῦμε.
 Τί ἐκδρομαῖς θαυμάσιαις! Μὰ σὲ μαρτέω τὴν
 θὰ θέλῃς λεπτομέρειαις, Πιερὸν Μαριόρα.
 Γὰρ τὰ σοῦ γράψω, φίλη μου, τὰ πάντα στὴν ἀράδα
 Πιστεύω δὲν θὰ μ' ἐφθάρῃ καὶ μία ἔβδομάδα.
 Γι' αὐτὸ διαλέγω τὰ σοῦ πῶ μὰ ἐκδρομὴ μεγάλη
 Ποῦ κάμει σ' ἀνάκτορα τοῦ Λουδοβίκου πάλι.
 Εὐέρις σὰν βρίσκεται κανεὶς ἐδῶ στὴ Βαυαρία
 Γὰρ τὰ παλάτια διαρκεῖ τὸν πλάγιον νοσταλγία.
 Τί ὄμορφα περάσαμε! Τί εὐτυχῆς ἡμέρα!
 Μέσ' στὸν βουνὸν στῆς ἐξοχῆς τὸν καθαρὸν ἀέρα.
 'Ανέπνε' ἀτελειώτα τὴ μυρωδιὰ ἀπ' τὰ δάση.
 Τὴν εὐτυχία δὲν μπορεῖ κανένας τὰ χορτάση.
 Καὶ ἢ αὐτὴ ἐπρόβαλε, κι' ἐλόγγισαις ἀχιδαίς
 Τὴ σκοτεινὰ διέλευσαν σκορπιζόντας ἐλπίδαις,
 Οἱ ποταμοὶ τριγύρω μας, τὰ δένδρα τ' ἀνθισμένα,
 Ἡ λίμναις, τὰ ψηλὰ βουνά, πουλιὰ λευγαρωμένα.

'Ο γαλαζένιος οὐρανός, ἢ μυρωμένη φύσι
 Τὴν εὐθυμία καὶ χαρὰ μᾶς εἶχανε χαρίσει.
 Κι' ἐφθάσαμε καὶ εἶδαμε. Παράδεισος ἀλήθεια!
 Σὰν κάτι ποῦ διαβάζομε ὄρατα παραμύθια
 Hohenschwangau λέγεται αὐτ' ἢ τοποθεσία,
 Κι' ἐδῶ αἱ "Ἄλπειοι μαγικαί, ἢ θέα εἰσαΐα.
 Κι' ἐδῶ τὰ δάση τὰ βουνά. Εἶν' ἕνα περιθώριον
 Δροσάτο κι' ἀνθοστόλιστο ἢ Βαυαρία ἕλη.
 Δυὸ λίμναις μέσα στὰ βουνὰ μ' ἕνα νερὸ κρασάλλι
 'Ἡ μία' εἶν' τῶν "Ἄλπειων καὶ Schwanssee εἶν' ἢ ἄλλη.
 Τὸν Κίρκωρ λίμνη δηλαδὴ ἑλληνιστί, Μαρία.
 Μᾶς εἶπαν γὰρ τῶν "Ἄλπειων καὶ μίαν ἱστορία.
 Στῶν γενεθλίων τὴ γιορτὴ τοῦ Λουδοβίκου ἐκείνου
 'Ἐπαίξανε τὴν ὄpera ἐδῶ τοῦ Λοενγρίνου.
 Μεγάλος κύκνος τεχνητὸς στὴ λίμνη αὐτὴ ριγμένους
 'Ὅς λέμβος ἐχρησίμευσεν. Εἶς πρίγκηψ στολισμένος
 Σὰν Lohengrin ἀνέθηκε στὸν κύκνον μὲ ἐσπέρα
 Κι' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη πέρασε τὴ λίμνη πέρα-πέρα.
 'Ὁρχήστρα τὸ τραγοῦδι του συντρόφους πλουσία
 Κρυμμένη στὰ φυλλώματα. Λαμπρὰ φωτιχορσία,
 Ρουκέταις καὶ βεγγαλικά συμπλήρωναν τὸ κάλλος.
 Κι' ἐκεῖ εὐρίσκειτο παρὼν ὁ Wagner ὁ μεγάλος.
 Κοντὰ στὸ βασιλεῖα του, στὸν ποθητὸ του φίλο...
 Μὰ τὰ σὲ φέρω πῶς ψηλὰ, Μαρία μου, ὄρειλω.
 Στὸ μεταξὺ τῶν δὲδὸ λίμνῶν σὲ λόφον φουτωμένον
 Νά ἰδῆς παλάτι ὄμορφο, μικρὸ, χαριτωμένον,
 Ποῦ ἔχει πίσω του βουνὰ κι' ὄλόγυρα του δάση
 Νὰ θαυμάσῃ τὸ μάτι σου, τὸν κόσμον τὰ θαυμάση.
 Σρέψε τὰ ἰδῆς ἐκεῖ ψηλὰ μὲ τὰ φτερὰ ἀπλωμένα
 Τὸν κύκνον ποῦ σὲ χαιρετᾷ γλυκὰ χαριτωμένα.
 Καὶ εἰσελθε στὸν κηπὸ του καὶ στάσου ἐμπρὸς στὴ βρύσι
 Κύκνος κι' ἐδῶ φιλόξενο γὰρ τὰ σὲ χαιρετήσῃ
 Στὸ Hohenschwangau τὸ σύμβολον ὁ κύκνος εἶνε ξεύρεις
 'Ὅπου σταθῆς λοιπὸν ἐδῶ κύκνον παντοῦ θὰ εὐρῆς.
 Κι' ἦτο τοῦ Μαξιμιλιανὸς τὸ παλατάκι τοῦτο,
 Εἶνε μικρὸ, ἀπλοῦστατο, χωρὶς μεγάλο πλοῦτον.
 'Ἄλλ' αἰσθανθήκαμεν ἐδῶ συγκίνησιν ἁγία

δοθῶμεν· ἀλλὰ σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι τὰ χεῖλη μου δὲν θὰ ψεύσων ποτὲ
 τὰ χεῖλη ἄλλης γυναίκος.
 Ἐπεσφράγησαν τοὺς ὄρκους τῶν διὰ τοῦ πρώτου φιλήματος καὶ
 συνεφώνησαν, ὅπως τὴν ἐπαύριον ἀναχωρήσουν διὰ τὴν Λουκέρνην,
 ὅπου ὁ κόμηξ ἐγνώριζεν ἕνα καθολικὸν ἱερέα, ὅστις θὰ ἠύλογιε τὴν
 ἐνωσίν των.
 Τὸ ἐσπέρας θὰ διήρχοντο τὴν γαμήλιον νύκτα ἐντὸς μονήρους ξε-
 νοδοχείου πλησίον τῆς λίμνης, θὰ ἐχωρίζοντο τὴν αὐγὴν, ἀλλὰ τί-
 ποτε δὲν θὰ τοὺς ἠμπόδιζε ν' ἀνήκῃ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον ἐνώπιον
 τοῦ Θεοῦ.
 II
 'Ὁ γάμος τῶν ἐτελέσθη εἰς ἕν μικρὸν παρεκκλήσιον ἐξοχῆς τινος
 Ἐλβετοῦ ἀξιωματικοῦ, ὅστις μεθ' ἑνὸς φίλου του ἐχρησίμευσαν ὡς
 μάρτυρες τοῦ κόμητος. Τὴν λειτουργίαν ἠκολούθησεν ἀπολοῦν γεῦμα
 ἐπὶ ἐξώστου, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐφαίνοντο μακρόθεν τὰ ὄρη καὶ ἡ λίμνη.
 Ἦτο μὴν Ὀκτώβριος. Τὰ δένδρα ἐλάμβανον τὸ πυρρὸν χρωμά-
 των, τὰ δὲ βαθέως στακτεροῦ χρώματος μακρὰ σύννεφα, ψαύοντα
 τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων, ἐκόσμουσαν αὐτὰ ὡς πένθιμα τρίχαπτα. Αἱ τε-
 λευταῖαι χελιδόνες ἐπέτων κατὰ μῆκος τῆς παραλίας μετὰ τὰς διαπε-
 ραστικὰς φωνὰς των, τὰ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ ἀκάτια ἔκλινον τὰ λεπτὰ
 ἰστία των κατὰ τὰς ἰδιοτροπίαις τῆς αὔρας.
 Μετὰ τρεῖς ὥρας οἱ νεόνυμφοι ἀνήρχοντο τὴν κλίμακα τοῦ μονή-
 ρους ξενοδοχείου· ἕως τὴν ἐπαύριον εἶχον τὴν νύκτα μόνον διὰ τὴν
 ἀγωνιώδη χαρὰν των, τὴν νύκτα, ἣτις ἐμελλε νὰ ἦναι τὸ μέλλον
 των, τὸ παρελθόν των, ἢ ζωῆ των.
 Τὸ δωμάτιόν των ἐβλέπε διὰ δύο παραθύρων τὴν λίμνην, τῆς ὁ-

ποίας ἢ ἀέραντος ἐπιφάνεια, ἀργυρᾷ ἐκ τοῦ φέγγους τῆς σελήνης,
 προεξέτεινε τὴν ἀνταύγειάν της εἰς τὴν ἰόχρον ἀτμοσφαιραν. Τὸ φῶς
 λευκὸν ὡς πέπλον νυμφικὸν εἰσέρχοντο εἰς τὸ δωμάτιον διὰ τῶν του-
 λίνων παραπετασμάτων. Ἄκρα ἡσυχία ἐβασίλευεν. Ἡ νυμφικὴ των
 κλίνη ἦτο ἐντελῶς ἀγροτικὴ, μὲ σκληρὰς σινδόνας, αἱ ὁποῖαι ἀνέδι-
 δον εὐωδίαν θύμου ἀγρίου. Καὶ ἡ νύξ των ἠύλογηθη, διότι τὸ πᾶν
 ἐλησμώνησαν, ὅπως ἀγαπηθῶσιν. Ἡ ἠὼς εὐρε τὴν Γερμανίαν κοιτω-
 μένην ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ φίλου της μετὰ τὰ χεῖλη μειδιώντα ἐκ φαι-
 δροῦ ὄνειρου. Ὁ Σέργιος ἀπέθεσε σιγὰ τὴν κεφαλὴν τῆς λατρευτῆς
 συζύγου του ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ σηκωθείς ἀνευ θορύβου ἐνε-
 δύθη. Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου ἤκούετο ὁ κώδων τοῦ ἐξευγ-
 μένου ἴππου εἰς τὸ ὄχημα, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ μακρὰν
 της διὰ πάντα.
 Ἐκείνη ὄνειρεύετο, ἡ εὐτυχῆς ἀκόμη, καὶ κἄποτε λέξεις συγκεχυ-
 μέναι ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στόματός της. . . Σέργιος . . ἀγάπα με . .
 θέλεις νὰ μοῦ ἀφίσης τὴν καρδίαν σου; Πάρε τὴν ἰδικὴν μου, φίλε
 μου καὶ φύλαξέ την καλὰ μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου, διὰ νὰ μὴ κρυ-
 νῇ εἰς τὴν παγωμένην πατρίδα σου.
 Τὴν ἠκροάσθη μίαν στιγμὴν λικνιζόμενος παρὰ τῆς φωνῆς της,
 ἣτις ἦτο ἡδὴ δι' αὐτὸν, ὡς ἢ ἡχὼ πρᾶγματος τετελεσμένου. Ἡ ἡ-
 μέρα ἀνέτειλε· τὸ ὀρολόγιον ἐκτύπησε τὴν ὥραν τοῦ ἀποχωρισμοῦ.
 Ὁ Σέργιος δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ ἐκ τοῦ εὐτυχοῦς
 ὄνειρου της· ἐτόλμησε μόνον νὰ φάσῃ τὰ ῥόδινα χεῖλη της καὶ ψι-
 θυρίσας μετὰ λυγμῶν ἐν θύλαϊνε, ἔφυγε μακρὰν της διὰ παντός.
 III
 Εἶκοσιν ἔτη παρήλθον ἔκτοτε.

Γιατ' εἶδαμε τὴν προτομὴν τοῦ Ὁθωνος, Μαρία.
 Καὶ στὸν ἀνατολίτικον ἢ τούρκικον κοιτῶνα
 Μ' ἐνδιαφέρων εἶδαμε καὶ πάλι μὲ εἰκόνα
 Τὴν ἔλευσεν τοῦ Ὁθωνος παρίστα εἰς Ἀθήνας
 Κι' ὄρατα ἐφωτίζετο ἀπὸ χρυσοῦς ἀκτίνας.
 Προτομὴ νὰ φύγωμ' ἀπὸ δῶ, ἄς βγοῦμε στὸ μαλακόνι,
 Νὰ ἰδοῦμε καίω τὰ νερὰ καὶ στὰ ψηλὰ τὸ χιόνι.
 Καὶ τώρα πᾶμε στὸ βουνὸ ἀντίκρυ ν' ἀναιδοῦμε
 Τοῦ Neuschwanstein τ' ἀνάκτορον γὰρ τὰ ἐπισκεφθοῦμε.
 Σὰν κολοσσὸς ὑψώνεται μὲ κορυφαῖς μεγάλαις,
 Μὲ τὰ μικρὰ παράθυρα, τῆς μαρμαρένιας σκάλαις.
 Ὅσῶν ἀρχαῖο φρούριον τὸ βλέπει καὶ τρομάζει
 Καὶ πρὶν ἀνέθῃς σταματᾷ καὶ ποῦ καὶ ποῦ διστάζει.
 Θυμήθηκα τὸ Linderhof ποῦ τὸ στολίζει χάρις
 Ἐδῶ θαρρεῖς πῶς πρόκειται νὰ κατοικήσῃ Ἄρης.
 Ἐκεῖ ὁ γαλλικὸς ρυθμὸς, κι' ἐδῶ καὶ μέσα κι' ἔξω
 Ρυθμὸς παντοῦ γερμανικὸς, δὲν ξεύρω νὰ ἐκλέξω.
 Ὁ Λουδοβίκος ἔκαμε τὸ σκέδιόν του μόνος
 Ρομαντικὸν καὶ πλοῦσιον μετ' ἱστορίας τοῦ μεσαιῶνος.
 Φαντάσου πόσα ἔξοδα καὶ τί μεγάλους κόπους
 Νὰ κουβαλοῦν ἐδῶ ψηλὰ στοὺς ἔρημους τοὺς τόπους
 Ταῖς πέτρας καὶ τὰ μάρμαρα. Ἐδῶ ἐμείναμ' ὄρα
 Γιατ' εἶν' πολλὰ πατώματα. Πόσα, δὲν ξεύρω τώρα.
 Τὸ πρῶτόν του δὲ πάτωμα μ' ἐπίπλωσιν πλουσιὰν
 Προωρισμένον μοναχὰ γὰρ τὴν ὑπηρεσίαν.
 Ὁ βασιλεὺς ἐκάθητο στὸ τρίτον πάτωμά του,
 Δὲν θέλω τώρα νὰ σοῦ πῶ τὰ τόσα θαύματα του.
 Μὰ κύκνοι γύρω μας κι' ἐδῶ παντοῦ μᾶς χαιρετοῦσαν
 Καὶ Lohengrins Tannhausers τοὺς τοίχους ἐκοσμοῦσαν.
 Ἐκστατικοὶ ἐβλέπαμεν αὐτὰ καὶ ἄλλα ὄσα
 Μὲ ζῆλον καὶ ταχύτητα τοῦ ὀδηγοῦ ἢ γλωσσο
 Ἐξιστοροῦσε κι' εἶδεινε. Μὰ εἶδαμε καὶ κάτι
 Ὅπου μὲ κάμνει νὰ γελῶ σὰν σκέπτομαι παλάτι.
 Ἐκεῖ ποῦ μὲ ἐμάγευε τῶν κύκνων ἀφθονία
 Τὰ βλέμματά μου συναυτοῦν τὸ βλέμμα τοῦ Ἡλία
 Καὶ ὄλοι κοιταζόμεθα, γέλιο πολὺ μᾶς πιάνει
 Καὶ ὁ καθεὶς γὰρ νὰ κρυφθῇ τὰ χεῖλη του δαγκάνει.

Εἰκόν' ἀστεῖαν εἶδαμε στὸν τοῖχο τοῦ γραφείου
 Ἦτο κ' ἢ ἀποθέσει τοῦ Κύκνου τοῦ ἁγίου!
 Τὸ πῶς λαμπρὸν δωμάτιον ἢ σάλα γὰρ τὸν θρόνον
 Μὲ τοὺς ἁγίους βασιλεῖς πάντων ἐθνῶν κι' αἰώνων
 Στὸ μέσον δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων ὄλων
 Ὁ θεὸς μας ὁ λυτρωτὴς, ὁ μὴ γυνώρισας δόλον,
 Ὁ Ἰησοῦς μας ὁ Χριστός. Τριγύρω ἀγγελοῦδια
 Ποῦ νόμιζες πῶς ἐφαλλαν οὐράνια τραγούδια.
 Ὁ Ἰωσήφ κι' ἡ Μαρία, ὁ Μωϋσῆς, ὁ Μίνως
 Ὁ Ζωροάστρης, ὁ Ἐρμῆς, ὁ Σόλων κι' Ἀγυοστένος
 Εἰς τὸ ταβάνι οὐρανὸς ἀστεροστολισμένος
 Κι' ἀνάμεσα σ' ἀστέρια τοῦ ὁ ἥλιος χρυσομένους.
 Καὶ κάτω εἰς τὸ πάτωμα Μωσαϊκὰ ὄρατα
 Παρίστων ὡς ἀντίθεον τὴν γῆν. Σ' αὐτὴ τὴ θέα
 Τί σκέψεις δὲν κατάλαβα μοῦ ἦλθαν στὸ κεφάλι.
 Θαύμαζα πρῶτα τ' οὐρανοῦ μὰ καὶ τῆς γῆς τὰ κάλλη.
 Γὰρ νὰ σὲ φέρω πῶς ψηλὰ βαρύνομαι, Μαρία
 Πατώματ' ἀτελειώτα, παντοῦ πρωτοτυπία
 Μὰ ἀπ' ὄλα μ' ἐγοήτευσεν μὲ Παναγιὰ ποῦ εἶδα
 Στὴν κλίνη του ποῦ σκόρπισε παρηγορὰ κι' ἐλπίδα.
 Κι' ἠρώτησα κι' ἐμάθαμε πῶς τὸ πρωτότυπὸν της
 Ἀνήκει στὴν ἀγγλὴ Σοφία· Τ' ὄρατον πρόσωπόν της
 Ὅρα πολλὴ ἐκτύτταζα καὶ εἶπα: Ὁ καυμένος!
 Εἶχε θρησκεία στὴν καρδίαν, τὸ βλέπει εὐθὺς ὁ ἔνος
 Ἐνα ἐκκλησιάει ὄμορφο εἰς τὸν κοιτῶν' ἀπ' ἔξω
 Τὸ βῆμά μου σταμάτησε μὲ πόθο νὰ προσέξω,
 Ἐδῶ προσηύχεται κι' αὐτὸς κάθε πρῶτ' κι' ἐσπέρα
 Κι' ἐδῶ ζητοῦσε δύναμιν στὰς μαύρας του ἡμέρας
 Ἐγίαινε, Μαρία μου. Ἐκ μέρους τοῦ Ἡλία
 Καὶ τῆς Εἰρήνης χαιρετῶ.
 Πιστὴ σου φλωρεντία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Α. Σ. Λαλιδα. Ἐπιστολὴ σας μετὰ δρ. 21 ἐλήφθη. Εὐχα-
 ριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἐλυπήθημεν μεγάλως δι' ἀλλεπίλ-
 ληλα δυστυχήματα. Γράφομεν. — Δα Α. Γ. Σουλινᾶ. Βλέπετε ὅτι
 δὲν πταίομεν ἡμεῖς, ἀφοῦ ἀναχωροῦν χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν. Ζη-
 μιωνόμεθα ὁμως ἀποστέλλουσαι δις τὰ φύλλα καὶ πληρόνουσαι διπλᾶ
 ταχυδρομικὰ.—Καν Θ. Μ. Πάτρας. Δὲν συμφωνοῦμαι μὲ τὴν
 ἀφῆσιν ἐνὸς ἀποστόλου διὰ τὸ μέλλον τῆς κόρης σας. Ἀφῆσατὴ τὴν μά-
 λον νὰ ἔχη αὐτενέργειάν τινα.—Δα Κ. Κ. Ἀθήνας. Ὅχι χαριτιά-
 εἶναι ἀπαίσιον διὰ μίαν κόρην. Ὅταν οἱ ἄλλοι παίζουσι, μιμηθῆτ'·
 τὸ παράδειγμα τῆς μικρᾶς βασιλοῦσας τῆς Ἰσπανίας.—Κον Ι. Γ. Σε
 Κρήμναϊατ. Φύλλα ἐστείλαμεν εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν, ὡ-

Ὁ λοχαγὸς Πλογκῶφ ἦτο τότε στρατηγὸς καὶ διοικητὴς τῆς δε-
 ξιάς ἀμυντικῆς πτέρυγος τῆς Σεβαστουπόλεως. Μίαν ἡμέραν ἐδέχθη
 τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς νέου ἀξιωματικοῦ τῶν ζουάθων ἀπεσταλμένου ὁ-
 πως συνθηκολογήσων. Ἡ συνομιλία τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων ὑπῆρξε
 σύντομος καὶ δραματικὴ.
 — Εἶσθε πολὺ νέος, λέγει ὁ στρατηγός, διὰ νὰ ἦσθε ἀξιωματικός.
 — Εἶμαι εἰκοσιν ἐτῶν, στρατηγὸς μου, καὶ ἦλθον ἐκ Γαλλίας πρὸ
 δύο ἡμερῶν.
 — Τὸ ὄνομά σας, παρακαλῶ;
 — Σέργιος Δαλέζε.
 Ὁ κόμηξ Πλογκῶφ ἐσηκώθη δι' ἐνὸς πηδήματος.
 — Σέργιος Δαλέζε! ἐφώνησε· εἰσθε ὁ υἱὸς τῆς Γερμανίας Δαλέζε;
 — Μάλιστα, στρατηγὸς μου.
 — Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ κόμηξ Σέργιος δὲ Πλογκῶφ. Ἡ μήτηρ σου
 σοὶ ἀνέφερε ποτὲ τί περὶ τοῦ ὀνοματός μου;
 — Μὲ ἔμαθε νὰ προσεῦχωμαι ὑπὲρ ὑμῶν, ὅταν ἦμην παιδίον, ἀ-
 πεκρίθη βαθέως συγκινημένος ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τῶν ζουάθων καὶ
 δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω τὸ ὄνομά σας. Ἡ μήτηρ μου δὲν μοῦ
 εἶπε τὸ πᾶν, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ ἠνόησα . . .
 — Ἡ μήτηρ σου εἶναι σύζυγός μου, εἶπεν ὁ στρατηγός, διακόψας
 ἀποτόμως τὸν νέον· ἐνυμφεῖσθαι εἰς τὴν Ἐλβετίαν ἐνώπιον ἐνὸς
 ἱερέως καθολικοῦ, ἀλλ' ἀπεχωρίσθημεν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐνωσίν
 μας. Εἰς τὴν πατρίδα μου δὲν εἶναι τις ἄκριος τῆς καρδίας του καὶ
 ἀφῆκα τὴν ἰδικὴν μου εἰς τὴν πατρίδα σου. Εἶμαι πατήρ σου, Σέργιε
 Δαλέζε, καὶ εἶμαι ὑπερήφανος ἔχων υἱὸν ἕνα στρατιώτην τῆς Γαλ-
 λίας. Ἐπιστρέψε λοιπὸν, τέκνον μου, εἰς τοὺς ἰδικούς σου καὶ εἰπέ

εἰς αὐτοὺς, ὅτι δύναται νὰ ἔλθουν νὰ θάψουν τοὺς νεκρούς των. Αὐ-
 ριον ἀφεικτικῶς θὰ ἀρχίσῃ τὸ πῦρ, διότι γνωρίζω, ὅτι ὁ στρατὸς ὀχυ-
 ρωθείς, προετοιμάζει γενικὴν ἐφοδὸν κατὰ τῶν προχωμάτων μας.
 Κάμε τὸ καθήκόν σου, καθὼς θὰ κάμω τὸ ἰδικόν μου. Ἐὰν μὲ εὐ-
 ρης ἐνώπιόν σου, λησμονήσῃς ὅτι ἡ μητέρα σου κατέχει τὴν καρδίαν
 μου καὶ ὅτι τὸ αἷμά σου εἶναι αἷμά μου.
 Ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅπως
 σπογγίσῃ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἤρχοντο.
 —Λοιπὸν, υἱέ μου, ἐναγκαλίσομαι καὶ ἀναχώρησε, εἶπεν ὁ κό-
 μηξ. Χαῖρε Σέργιε . . . ὁ στρατηγὸς ἠνοῖξε τοὺς κολοσσαίους βρα-
 χιονάς του, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς ἀγένειος ἀκόμη ἐρρίφθη ἐντὸς αὐτῶν·
 κατόπι μετὰ δυσκολίας ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸν πατρικὸν ἐναγκαλισμόν,
 τὸν καὶ μόνον ἐναγκαλισμόν, καθὼς ἄλλοτε τοιοῦτος ὑπῆρξεν ἐκεῖνος
 ὁ τοῦ ἔρωτος, πλησίον τῆς λίμνης τῆς Λεκέρνης· καὶ ὁ κόμηξ Πλογ-
 κῶφ ἔμεινε μόνος.
 Ἡ ἐσπέρα ἐπῆλθεν. Ὁ στρατηγὸς ἔστειλε διαταγὴν διακοπῆς
 τοῦ πυρός καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν τὴν ὁποῖαν διέκει. Ἄκρα ἡσυχία
 ἐπῆλθε παρευθὺς ἐπὶ τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐξοχῆς. Ἐν ὀρολόγιον
 ἐκτύπησε τὴν ὥραν, τὴν τελευταίαν θεσθίως διὰ πολλοὺς νέους ἄν-
 δρας, οἵτινες χωρὶς νὰ μισῶνται, χωρὶς νὰ τρομάζουσι διὰ τὸν πλη-
 σιάζοντα θάνατον, προητοιμάζοντο διὰ τὴν σφαγὴν. Ὁ στρατηγὸς
 προηθάνετο, ὅτι ὁ ἄγγελος τοῦ ἐνδόξου θανάτου ἤρχετο νὰ τὸν ἐγ-
 γίσῃ μετὰ τὰς μαύρας του πτέρυγας, ἢ δὲ ἐπίσκεψιν τοῦ υἱοῦ του κατ'
 ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τοῦ υἱοῦ του τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ἠγάπα χωρὶς
 νὰ τὸν γνωρίζῃ, εἰμὴ ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῆς Γερμανίας, τοῦ ἐφάνη
 ὡς ἔργον τῆς θεῆας εὐσπλαχνίας, πρὸ τῆς ἐσχάτης δοκιμασίας. Ἐ-

καί ἐν Ἡμερολόγιον. Ἀποστείλατε συνδρομὴν εἰς βούβλ. γάρτ. ἐν-
 τὸς συστημένης ἐπιστολῆς. — Δα Τ. Τζ. Κων/πολιτ. Ἐλήφθησαν.
 Ἐνεργήθητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — Δα Μ. Τ. Φανάριον. Συνδρομὴ
 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Τώρα ἡ ἀποστολὴ χρημάτων ἐνεργεῖται καὶ
 διὰ mandat postal. — Κον Σ. Μπ. Ἄνδρον. Ἐπιστολὴ σας μετὰ δρ.
 10 ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν, εὐ-
 γνωμονοῦσαι καὶ πάλιν καὶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν. — Δα Αἰ. Δ. Πει-
 ραιῶ. Βεβαίως δύνασθε νὰ ζητήσητε πληροφορίας περὶ τῆς ὑγιείας
 τοῦ συζύγου, ἔστω καὶ νέου. — Κον Γ. Π. Μετ-Γαμάρ. Ὁφείλετε
 συνδρομὰς 3 ἐτών. Δὲν μᾶς εἶχετε εἰδοποιήσει περὶ τῆς ἐξ Ἀλεξαν-
 δρείας ἀναχωρήσεως; σας. Γράφομεν. — Δα Φρ. Γ. Πάτρας. Αὐστουχῶς
 εἶχε τυπωθῆ ἡ ταινία σας. Εἰδοποιήσατε παρακαλῶ εἰς τὸ ταχυδρο-
 μεῖον. — Δα Π. Δ. Δεμησσόν. Ἐλάθετε βεβαίως τελευταίαν μου μετ'
 ἀποδείξεων. Ὁ ἀνεψιὸς σας δὲν ἐφάνη ποσῶς. Γράφομεν. — Δα Εἰ.
 Ζ. Χαλῆμας. Καλὴ ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη ὡς καὶ ἀντίτιμον δύο συν-
 δρομῶν. Εὐχαριστίας θερμὰς δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Π. Ν. Ζ.
 Ὀλιέντζαν. Βεβαίως ἐλήφθη ἐπιστολὴ σας, μετ' ἀντίτιμου 8 Ἡ-
 μερολογίων, τὰ ὅποια καὶ ἐστάλησαν. Πῶς ἐδράδωναν νὰ φθάσουν,
 ἀπορῶ! Ἐάν δὲν ἐλήφθησαν μέχρι σήμερον, εἰδοποιήσατε παρακαλῶ
 καὶ πάλιν. — Δα Α. Α. Μονεμβασιῶν. Τώρα θὰ ἔχρησι καὶ σεῖς ἀν-
 ταποκρίτριαν. Ἡ περὶ ἡ: ὁ λόγος εἰκὼν εἶναι ἀπαισία, καλλίτερα
 νὰ ἔλειπε. — Κον Μ. Π. Ζαχαρίκ. Φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαρι-
 στοῦμεν. — Κον Αἰ Δρ. Manchester. Νομίζω ὅτι ἐκάματε λάθος,
 διότι τὸ ἀντίτιμον 10 Ἡμερολογίων ἀνέρχεται μόνον εἰς φρ. χρ.
 10, ἐνῶ τὸ μετρηθὲν μοι ποσὸν εἶναι ἀνώτερον. Μυρίας καὶ θερμὰς
 εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Δα Μ. Θ. Δ. Ἀθήνας. Νομίζω
 ὅτι μὴ ὑπόκλισις ἀρκεῖ. — Δα Θ. Α. Brindisi. Χρήματα ἐλήφθησαν.
 Φύλλα καὶ Ἡμερολόγιον ἀπεστάλησαν. Γράφομεν. — Δα Μ. Π. Ζυ-
 ρίχην. Ἄν εἰσέυρετε τί παραμόρφωσις ἔχει γείνει! Ἐὰς σὲς στελεῶ
 ἄλλην, ἡ ὅποια θὰ σὲς εὐχαριστήσῃ. Σὰς ἔγραψα ἐγκαίρως. Σὰς εὐ-
 χαριστῶ καὶ πάλιν διὰ τὴν θερμὴν καὶ φιλικωτάτην ἐπιστολήν σας.
 — Κον Μ. Π. Αἴγινα. Μία κόρη δὲν κέμει ποτε δῶρα εἰς ἄνδρα,
 ἐκτός ἐάν εἶναι πολὺ στενὸς συγγενής. — Κον Η. Β. Πόρτ-Σαϊδ. Φύλ-
 λα ἀπεστάλησαν. — Δα Ν. Κ. Σμύρνην. Πολλὴ ἀργὰ ἐμάθαμεν τὴν
 εἰς Σμύρνην μετὰδασίν σας. Καὶ τὰ φύλλα φυσικὰ ἐπέλλοντο εἰς Κα-
 βάλαν. Ἡδὴ ἐστάλησαν ἄρα ἐκ νέου. Γράφομεν. — Κον Π. Φ. Nice
 Βεβαίως ἐλήφθησαν τὰ 52 φρ. διὰ τὰ ὅποια καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Σὰς
 εἶχον ἤδη γράψει. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν. — Κον Χ. Κ. Λαμῖαν.
 Δύο νέα συνδρομητρία ἐνεγράφησαν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Εὐγνω-
 μονῶ δι' ὠραίαν καὶ κολακευτικὴν ἐπιστολήν. — Κον Μ. Α. Μ. καὶ Α.
 Γ. Χ. Μεσημβρίας. Ζητηθέντα ἐστάλησαν. Ἀντίτιμον συνδρομῆς
 διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς. — Κον Εὐ. Σ. Πύργον. Ἐστάλησαν 10
 ἐκ τρίτου. — Κον Α. Κ. Κωνσταντίας. Καλὴ ἐπιστολὴ σας ὡς καὶ
 φρ. χρ. 24 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως, ὡς καὶ δι' εὐγενῆ

μεινεν ἔρθιος καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἐπιθεωρήσας τὰς θέσεις καὶ ἐπα-
 γρυπνήσας ἐπὶ τοῦ ὄπνου τῶν ἀνδρῶν του.

Ὅταν τὰ ἄστρα ἐσθέθησαν, τὰ πυροβόλα τῶν πολιορκητῶν ἐπε-
 τέθησαν κατὰ τοῦ φρουρίου κατόπιν τὰ τηλεβόλα ἐσέγγισαν καὶ ἡ
 ἔροδος ἤρχισε.

Σμυπληκνέτες ἐκ τοῦ συστάδην ἐτρυπῶντο διὰ τῶν λογχῶν, τὸ δὲ
 πῦρ κατέκαιε τὰ πρόσωπά των. Τὸ πρῶτον σύνταγμα τῶν Ζουάβων,
 τὸ σύνταγμα τοῦ Σεργίου Δαλέζε ἀπετέλει τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς
 ἐφόδου. Εἰς τὴν πρώτην σειρὰν ἐντὸς τῆς μανιώδους συμπλοκῆς, εἰς
 νέος ἀξιωματικὸς μετὰ τὸν χιτῶνα ἀνοικτὸν εἰς τὸν ἄνεμον καὶ εἰς τὰς
 βολὰς, ἐβάδιζε πρὸς τὰ ἔμπροσ, δεικνύων εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας
 τὸ χαράκιμα, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ κυριεύσων. Ἐτρεχαν ἐπὶ κεφα-
 λῆς τοῦ ὑπερηφάνου συντάγματός του ἐν τῷ μέσῳ τῶν καταρρουῶν ὡν
 πετρῶν καὶ ἀρπᾶσας τὴν σημαίαν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ θανατηφόρου
 πληγῶθέντος σηματοφόρου, ἔφθασεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ χαρᾶκιματος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν σῶμα ἔχθρικοῦ στρατοῦ τὸν περιεκύ-
 κλωσεν. Εἰς τὴν σημαίαν! ἐκράυασε διὰ παλλούσης φωνῆς ὁ πρὸς
 ἀξιωματικὸς, καὶ εἰς ὄλον τῶν μερῶν ἀνεπήδησαν οἱ ἄνδρες του, νω-
 ρενήσαντες μεγάλην θραύσιν εἰς τοὺς Ρώσσους. Ἄλλ' οἱ τραχεῖς στρα-
 τιῶται τοῦ Βορρᾶ ἐπήρχοντο πάντοτε πολυπληθέστεροι, οἱ δὲ Ζουάβοι
 ἀφήσαντες τοὺς νεκροὺς καὶ πληγῶμένους των ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ χα-
 ρᾶκιματος, ἐρρίφθησαν εἰς τὸν χάνδακα, σώσαντες μετὰ κόπου τὴν
 ρακώδη σημαίαν των.

Μόνον ὀλίγοι ἄνδρες, διοικούμενοι παρὰ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ ἔμει-
 νον ἐπὶ τοῦ χαρᾶκιματος. Ἦτο ὁ Σέργιος Δελέζε, ὅστις ἐμπιστευθεὶς
 τὴν σημαίαν εἰς ἓνα ὑπαξιωματικόν, ἐπροτίμησε ν' ἀποθάνῃ παρὰ νὰ
 ἀφίσχῃ τὸ κατακτηθὲν μέρος.

Ὁ στρατηγὸς Πλογκῶφ ἔσπευσε μεθ' ἐνὸς τάγματος τῆς Ρωσσι-

προθυμίαν ὑποσηρίζεως τοῦ ἔργου μας. Οἱ κερδίσαντες ἀριθμοὶ τοῦ
 λαχείου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς. Δὲν
 ἴτο δυνατόν νὰ γνωρίζωμεν ἡμεῖς τὸν ἀριθμὸν σας. — Δα Χ. Π. Πύρ-
 γον. Εἶχον σταλῆ. Ἐστάλησαν ἐκ δευτέρου. — Δα Β. Εὐ. Μακρυχώ-
 ριον. Τὸ ἐγκριθὲν ἐδημοσιεύθη. — Κον Εὐ. Κ. Ἄνδρον. Διὰ τοῦ ἀ-
 ποσταλέντος ποσῶ ἐπιστώθητε διὰ τὸ 97 καὶ 98. Εὐχαριστίας. — Κον
 Σπ. Δ. Τερρέστην. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Στ. Β.
 Ἀλεξάνδρειαν. Νέα συνδρομητρία ἐνεγράφη. — Δα Κ. Α. Πύργον.
 Ἐζήτησα πληροφορίας καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω. — Δα Εὐ. Μ. Ἰθάκην.
 Ἐστάλησαν πάντα ἐκ δευτέρου. Τί συμβαίνει δὲν δύναμαι νὰ ἐν-
 νοήσω. Συγγνώμην δι' ἄς ὀφίστασθε ἀναρότητα. — Κον Α. Ν. Π.
 Φρ. χρ. 21 ἐλήφθησαν. Ἄλλ' εἰς τὴν ἐπιστολήν σας δὲν ἀναφέρεται
 ὁ τόπος τῆς διαμονῆς σας. — Κας Κας Α. Βλ. Ἰθάκην, Σ. Μ. Ἐν-
 ταῦθα, Χ. Δ. Τζ. Ζαγοράν, Θ. Κ. Ὀδησσόν, Α. Γ. Ρ. Καφρέλ-Ζα-
 γιάτ, Ν. Γ. Τύρναβον, Α. Τρ. Καβάλλαν, Π. Π. Π. Πειραιῶ, Α. Θ.
 Πάτρας, Α. Σ. Μ. Λευκωσίαν, Α. Π. Ζ. Πέραν. Χρήματα ἐλήφθη-
 σαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Κελαδήματα» ἡ γνωστὴ ἐκ τῶν τρυφε-
 ϶ρῶν στίχων τῆς, τῶν δημοσιευομένων κατὰ καιροὺς εἰς τὴν
 «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» δις Μαρίκα Φιλιππίδου ἐκδίδει
 ὠραίαν τῶν στίχων τῆς συλλογὴν. Τὸ βιβλίκιον τῆς δος
 Μαρίκας Φιλιππίδου ὀφείλου νὰ ἀποκτήσῃ οὐκ αἰ κυρίαι,
 ἐνισχύονται οὕτω τὴν νεκρὰν δεσποινίδα εἰς τὰ πρῶτα βή-
 ματα τοῦ καλλιτεχνικοῦ δρόμου τῆς. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ
 ἀποκτήσῃ τὴν συλλογὴν τῆς δος Μαρίκας Φιλιππίδου, τι-
 μωμένην ἀντὶ 2 φρ., ἄς ἀποταθῶν εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΑΛΑΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑΣ

Διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς νηστείας, καθ' ἃς τὸ χαζιάρι
 ἀντικαθίστᾷ τὸ κρέας ὡς ἐνδοναμωτικόν, συνιστῶμεν εἰς τὰς
 ἀναγνωστρίας μας τὰ προσφάτως κομισθέντα ἐκ Ρωσσίας
 χαβιάρια πρωτίστως ποιότητος τοῦ ἐπὶ τῆς γωνίας τῶν ὀδῶν
 Ερμού καὶ Νίκης ἐδωδομοπωλείου Παπαδοπούλου.

Μὲ τὰ χαβιάρια τὸ ἐδωδομοπωλεῖον τοῦτο ἔφερε καὶ με-
 γάλας ποσότητας βραστεῶν ὀσπρίων, σάπωνος, καὶ ἐλαίου
 ἐκλεκτοῦ, ἀπεσταλαγμένου.

κῆς φρουρᾶς. ὅπως εἶπῃ ἐντὸς τῶν κρημνῶν αὐτὴν τὴν δρᾶκα τῶν
 ἀνθρώπων τῶν κατατρυπημένων ὑπὸ τῶν σφαιρῶν, καὶ ριφθεὶς εἰς τὸ
 μέσον τοῦ σωροῦ, ἤρπασεν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν νέον ἀνθυπολοχαγόν
 ἵνα αἰχμαλωτίζων αὐτὸν τοῦ σώσῃ τὴν ζωὴν. Ἄλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν
 στιγμὴν, εἰς ἐκ τῶν Ζουάβων τοῦ Σεργίου ἐβύθησε τὴν λόγχην του
 ἐντὸς τοῦ στήθους τοῦ Ρώσου, κολοσοῦ, ὅστις χαρέως πληγῶθεις ἔ-
 πεσεν ἐπὶ τῆς πρακίνης χλόης βίψας αὐτὴν μετὰ τὸ μαῦρον αἷμα τοῦ
 θανάτου.

Ὁ συρφετὸς τῶν Ρώσων ἐπήρχετο ἄγριος ἐκ τῆς δίψης νὰ ἐκδι-
 κηθῆ τὸν Πατέρα, ὡς ὀνόμαζον τὸν μέγα μάχτυρα, ὅστις ἀπέθνησκε
 διὰ τὴν δόξαν τῆς Ἁγίας Ρωσσίας, ἐκείνον ὅστις ἦλθε νὰ λογισθῆ
 διὰ νὰ σώσῃ τὸν υἱὸν τῆς Γερμανίας.

Οἱ Ζουάβοι κατεστράφησαν κατασυντριβέντες ὑπὸ τὰ κοντάκια τῶν
 ὄπλων τὰ κρᾶνία των ἐκομματιάσθησαν, τὰ μυαλά των ἐπέταχθη-
 εἰς αἰματωμένα κομμάτια, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ των ἐξεθλόντες τῶν κογ-
 χῶν ἐχύθησαν εἰς τὰ αἰματωμένα χόρτα. Ὁ Σέργιος ἔπεσε τελευ-
 ταίος κτυπηθεὶς διὰ ξίφους, τὸ ὅποιον τοῦ διεπέρασε τὸν ἀριστερὸν
 πνεύμονα.

Ὁ κόμης τὸν εἶδε καταπίπτοντα πλησίον του. ἔστρεψε τὴν κεφα-
 λὴν πρὸς τὸν υἱὸν του καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ψιθυρίσας διὰ ῥογ-
 χῶδους φωνῆς.

Μετ' ὀλίγον, μικρὴ μου.
 Ὁ Σέργιος μειδιάσας, ἐστέναξε καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴν.
 Ὁ κόμης ἀνασηκωθείς παρετήρησε τὸν οὐρανὸν μετὰ τοὺς λευκοὺς
 τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ καταπεσὼν μετὰ ὄλον τὸ βῆρος του ἐπὶ τῶν γονά-
 των τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ τοῦ ἀποθανόντος διὰ τὴν δόξαν τῆς μακρυ-
 νῆς του πατρίδος, ἐψιθύρισε.

Δυστυχῆς . . . δυστυχῆς Γερμάνια.
 (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Μαρία Β. Ζερβουδάκη

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΑΡΙΘΜΟΣ 533

Ἔτος Δωδέκατον. — Τὰ μαθήματα τῶν Κυριῶν. — Ἐκδρομὰ εἰς
 Ἐλβετίαν. Righi. Φιλολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ κίνησις.

ΑΡΙΘΜΟΣ 524

Ἀγάπησε τὴν πενθερὰν σου. Ὁ Σωκράτης καὶ τὸ ἔργον του.
 Γεῦμα ποιητοῦ εἰς τὸ φεγγάρι. Γνώμαι ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἐπὶ τοῦ
 γυναικείου ζητήματος. Κατὰ τῆς ξενολατρίας. Εἰς τὴν νεκρὰν ἐξα-
 δέλφην μου (ποίημα). Μὴ ἀποθαρρύνου.

ΑΡΙΘΜΟΣ 525

Αἱ μητέρες. — Αἱ αἰθουσαι σήμερον καὶ ἄλλοτε. — Ἡ αἰθουσα τῆς
 Ἀσπασίας. Ἐπιφανεῖς γυναικόφιλοι. Εἰς τὸ Νεκροταφεῖον (ποίημα)
 — Τὰ γραφεῖα τῆς κόμης. — Ἀγγελικὴ Οἰκονομοπούλου. — Μεγάλῃ
 λύπῃ. — Μικρὰ καὶ γέροντες.

ΑΡΙΘΜΟΣ 526

Ἡ ΚΕ'. Μαρτίου. — Αὐτοκτόνοι. — Οἱ ἀδελφοὶ τῶν σαλονιῶν. —
 Ἡ κατηραμένη ἡμέρα. — Ἡ νυφούλα. — Ὁ θάνατος μικροῦ παιδιοῦ.
 — Τιμολέων Φιλιπῶν. — Φιλολογικὰ ἀναγνωσμάτα.

ΑΡΙΘΜΟΣ 527

Χριστὸς Ἀνέστη. — Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἡ Ἀγάπη. — Ἀ-
 συλον Ἀνιάτων. — Τὸ θαῦμα τοῦ Πάσχα. — Zaardam. — Ἑλληνὶς
 ἱατρὸς ἐν Βιέννῃ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 528

Ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ Σολωμοῦ. — Ὁ Σολωμὸς ἐμπνεόμε-
 νος ἀπὸ τὴν γυναῖκα. — Ἡ ἐπιδρασις τοῦ Σολωμοῦ ἐπὶ τῆς συγ-
 χρόνου ποιητικῆς καὶ φιλολογικῆς κινήσεως. — Ὁ Ἑθνικὸς
 ὕμνος. — Ἡ φαρμακωμένη. — Ἡ δρᾶσις τῶν κυριῶν τοῦ Μεσολογ-
 γίου. — Αἱ ρυτίδες τάφος τῆς νεότητος.

ΑΡΙΘΜΟΣ 529

Εἰς μέγας πόλεμος. — Ἡ τέχνη ἐν Ἀθήναις. — Ὁ Σολωμὸς καὶ
 αἱ γυναῖκες. — La donna velata. — Ἡ κ. Στάελ. — Ἡ δάιτα τῶν
 μικρῶν. — Ἡ ἰσχὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ. — Εἰς νεκρὰν.

ΑΡΙΘΜΟΣ 530

Ὁ Μάιος. — Ποιήσεις πρὸς τὸν Μάιον. — Ἄλλος ἄναξ. — Αἱ ἐκ τοῦ
 καλοῦ ἐντυπώσεις. — Ὁ θηλασμός τῶν μικρῶν. — Ἡ φιλία.

ΑΡΙΘΜΟΣ 531

Τὸ αἶσθημα τῆς μητρότητος. — Ὁ μόνος μέγας τοῦ αἵωνος. — Ἡ
 δρᾶσις τῶν ἐν Πειραιεὶ Ἑλληνίδων. — Αἱ Ἑλληνίδες ἐν τῇ Καλλι-
 τεχνικῇ Ἐκθέσει. — Ἀνέκδοτον ποίημα Σολωμοῦ. — Ἡ Ἑλληνὶς
 μήτηρ. — Μία ἀνάμνησις. — Ὁ Γλάδστον.

ΑΡΙΘΜΟΣ 532

Ὀλίγον οἶκτον διὰ τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων. — Εἰκοσιπενταετη-
 ρις τοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν. — Ἐκθεσις τοῦ Ἀγρινίου. — Ὁ τάφος
 — Αἱ νεάνιδες τοῦ Μολιέρου. — Δάιτα νευρικῶν γυναικῶν. — Αἰκα-
 τερίνη Ζλατάνου.

ΑΡΙΘΜΟΣ 533

Διὰ τὴν εὐτυχίαν του. — Ὁ ἐχθρὸς φεύγει. — Κρίσεις Ἀρμένῃ
 Βράϊλα περὶ Σολωμοῦ. — Ἡ πολιτικὴ τῶν Ἀμαζόνων. — Ἡ ἀνά-
 γνωσις.

ΑΡΙΘΜΟΣ 534

Ἡ εὐθυμία. — Ἡ φιλαρέσκεια φονεύει τὴν μητρότητα. — Μία γυ-

ναικεῖα ἑορτῆ. — Παλαιὰ ἀναμνήσεις. — Ἡ γυναικεῖα ἔκθεσις τοῦ
 Ἀγρινίου. — Ἡ ἐλπίδα.

ΑΡΙΘΜΟΣ 535

Ἡ μυστικὴ φωνή. — Ἡ δύναμις τῶν δακρῶν. — Ἡ δύναμις τῶν
 μικρῶν. — Τὸ γυμναστήριον τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων. — Ὁ
 ἀρχαίος. — Ἄνθος. — Ὁ πόλεμος καὶ ἡ φιλολογία μας. — Στὲς ψυ-
 χῆς ποῦ ἐπῆρεν ὁ πόλεμος. — Ἡ ἄγροτικὴ παιδείσις τῶν γυναικῶν
 ἐν Ρωσσίᾳ. — Καλοκαιρινὴ βραδεία.

ΑΡΙΘΜΟΣ 536

Μακρὰν. — Ὁ, τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσός. — Τὸ θνερο. — Ἡ Μαρ-
 γαρίτα Μηλιάτη περὶ γυναικῶν. — Αἱ νῆσοι καὶ τὰ ἀρχαῖα λείψανα
 τῆς Ἑλλάδος. — Αἶμα. — Ἐπαγγελματικὴ σχολὴ εἰς Ναύπλιον.

ΑΡΙΘΜΟΣ 537

Σπίτια χειμερινὰ καὶ καλοκαιρινὰ. — Τὸ ἐν Λονδίῳ γυναικεῖον
 Συνεδρίον. — Ἡ κακὴ βοσκοπούλα. — Ἐκ τῶν παραδόξων τοῦ de A-
 micis. — Τμημα ἐκπαιδευτικὸν Ἐνώσεως Ἑλληνίδων.

ΑΡΙΘΜΟΣ 538

Μεγάλος πόνος. — Ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ Ρήγα Φεραίου. — Ἡ
 ποίησις τοῦ Ρήγα. — Ταφὴ ἔς τὰ χιόνια. — Ἡ Στὴν Ἡπειρο. — Μέση γυ-
 ναικεῖα παιδείσις ἐν Ρωσσίᾳ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 539

Αἱ μητέρες καὶ ὁ πόλεμος. — Τὸ θάρρος τῶν γυναικῶν. — Ἡ Κρήτη
 — Ὁ μικρὸς ἦρος. — Ἡ δούκισσα de Broglie — Ὁ Γκαῖτε καὶ α
 γυναῖκες. — Μέση γυναικεῖα παιδείσις ἐν Γερμανίᾳ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 540

Βιβλία γυναικῶν. — Οἱ καταράκται τοῦ Ρήνου. — Γυναικοκρατία.
 — Ἡ ψυχὴ μετὰ θάνατον. — Θέατρον.

ΑΡΙΘΜΟΣ 541

Ὁ αἶων τοῦ πύρος καὶ τοῦ αἵματος. — Ἡ ἀπουσία μου. — Ἀπὸ
 Πειραιῶς εἰς Κρήτην. — Μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα. — Ἡ οὐρανία καὶ ἡ γῆνῃ
 Ἀφροδίτη. — Αἱ ἀκτίες Ραϊντγεν.

ΑΡΙΘΜΟΣ 542

Αἱ αὐτοκτονοῦσαι. — Ἡ ἀγάπη τῆς μάννας. — Ἐντυπώσεις ταξει-
 δίου. — Ἡ Κρήτη. — Ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος. — Καλλιόπη Παπαλεξο-
 πούλου. — Γράμμα ἔμμετρον.

ΑΡΙΘΜΟΣ 543

Αἱ αὐτοκτονοῦσαι. Β'. — Κρήτη! Ὁ θάνατος τῆς βασιλίσσης
 Λουίζης. — Χαμένο θνερο. — Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου. Β'. — Ἄλ-
 πεις. — Ἐπαγγελματικὸν Σχολεῖον τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων.

ΑΡΙΘΜΟΣ 544

Τὰ ἀνδράκια τοῦ Σωκράτους. — Ἡ παρθενικὴ σύζυγος. — Ἐντυ-
 πώσεις ταξειδίου. — Ἀπὸ Κρήτης εἰς Σικελίαν. — Ἀνθρωπίνῃ εὐσπλαγ-
 χνία. — Ἡ ἐφευρέτρια τῆς μετάξης. — Ἄλπεις.

ΑΡΙΘΜΟΣ 545

Τὸ μέλλον τῶν Ἑλληνίδων. — Ἡ προσωποδοφός. — Ἐντυπώσεις
 ταξειδίου. Κατάνη. — Ἡ ἀνθρωπίνῃ εὐσπλαγχνία. Β'. — Ἡ μνηστεία
 παρὰ τοῖς Σίναις. — Ὁ Χριστιανισμὸς ἐν Ἀθήναις. Διονύσιος ὁ Ἀ-
 ρειοπαγίτης. — Ἡ τέχνη.

ΑΡΙΘΜΟΣ 543

Τὸ Ἄσυλον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης.—Τὸ κρυστάλλινον παλάτι.—
Ἐντυπώσεις ταξιδίου.—Ἀπὸ Κατάνης εἰς Μεσσήνην.—Τὸ βέλο καὶ
τὸ ποδήλατον.—Κινέζικοι γάμοι.

ΑΡΙΘΜΟΣ 547

Αἱ γυναῖκες ἀδικοῦσαι καὶ ἀδικούμεναι.—Ἀπάντησις εἰς τὸν Ρι-
ζοσπάστην τῆς «Ἀκροπόλεως».—Ἐλισάβετ Ψαρῶ.—Ὁ τυφλός.—
Μαρία Θεοχάρη Α΄.—Ἡ ζηλοτυπία.—Ἀπὸ τὰς Ἄλπεις.—Ἡ θε-
μελίωσις τῆς Μασσαλίας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 548

Ἡ Κρήτη ἐλευθέρα.—Ἀδικοῦσαι καὶ ἀδικούμεναι. Β΄.—Ἡ Ξε-
νολατρεία καὶ ζενογλωσσία.—Ἡ μικρὰ μαρκησία.—Μαρία Θεοχάρη
Β΄.—Ὁ πλάτανος τοῦ Γατσουρίου.—Σελίς πένθους.—Τὸ Φθινό-
πωρον.

ΑΡΙΘΜΟΣ 549

Αἱ ἀδικοῦσαι καὶ αἱ ἀδικούμεναι Γ΄.—Ἡ χωρική.—Ἡ ἐργάτις
τῶν πόλεων.—Ἡ διδάσκαλος.—Ἐντυπώσεις ταξιδίου.—Εἰς τὴν
Νεάπολιν.—Παυσίλυπον.—Ἡ τέχνη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.—Εἰς μίαν
εἰκόνα.—Αἱ ἐπισκέψεις.—Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Καλυψούς.

ΑΡΙΘΜΟΣ 550

Αἱ ἀδικοῦσαι καὶ αἱ ἀδικούμεναι Δ΄.—Τὸ ξενοδοχεῖον καὶ τὸ οἰ-
κοκυρεῖο.—Τὸ ἀνδρικὸν ἔνδυμα.—Τὸ ἐν Λονδίῳ διεθνὲς Συνέδριον
τῶν γυναικῶν.—Αἱ γυναῖκες ψευδόμεναι.—Ἡ Ἑλληνικὴ ἐκκλησία
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.—Μαρία Θεοχάρη Γ΄.—Ὁ πόνος τῆς μάνας.—
Ἡ σύζυγος τοῦ ἀξιωματικοῦ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 551

Αἱ ἀδικοῦσαι καὶ αἱ ἀδικούμεναι Ε΄.—Ἡ ὑπηρετρία.—Τὸ συμπέ-
ρασμα.—Ἡ ἐργασία.—Διπλὴ ἀγάπη.—Ἐντυπώσεις ταξιδίου εἰς
Νεάπολιν.—Ἡ οἰκονόμος τοῦ οἰκοκυρεῖου.—Εἰς τὰς Ἄλπεις.

ΑΡΙΘΜΟΣ 552

Αἱ ἀδικοῦσαι καὶ αἱ ἀδικούμεναι ΣΤ΄.—Κατανομὴ ἐργασίας.—Οἱ
ἄνδρες ἔργα ἀνδρικότερα.—Ὁ καθρέπτης.—Ἐντυπώσεις ταξιδίου.
—Νεάπολις. Τί γίνεται μὲ ἓνα γιουρτί.—Τὸ μικτύριον ἑνὸς συγ-
γραφῆς.—Πῶς γίνεται ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Κίνας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 553

Μία ἑορτὴ γυναικεῖου πνεύματος.—Διατὶ τὸ ἄσυλον τῆς Ἁγίας
Αἰκατερίνης.—Ὁ καθρέπτης ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον.—Ἐντυπώσεις
ταξιδίου.—Νεάπολις.—Δράσις τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων.—
Γνώμαι τῆς κομίσσης Diane.

ΑΡΙΘΜΟΣ 554

Διὰ τὰ μικρά.—Αἱ γυναῖκες δικηγόροι.—Ἐντυπώσεις ταξιδίου.
—Νεάπολις.—Ἡ Καίτη.—Αἱ γυναῖκες τῶν γραμμάτων τῆς Γαλλίας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 555

Εἰς τὴν ἐλευθέρην πατρίδα μου.—Αἱ γυναῖκες τῶν γραμμάτων
τῆς Γαλλίας Β΄.—Ὁ θάνατος τῆς Πάολας.—Μία νέα ἰατρὸς.—Εἰς
ἐν λεύκωμιν.—Ἡ κηκολογία καὶ ἡ γενναιότης.—Ἐντυπώσεις τα-
ξιδίου.—Νεάπολις.

ΑΡΙΘΜΟΣ 556

Χριστούγεννα Ρωσικά.—Χριστουγεννιάτικον παραμῦθι.—Ἡ γέν-
νησις τοῦ Χριστοῦ.—Ὁπτασία Χριστουγεννιάτικης νυκτός.—Ὁ μι-
κρὸς Χριστός.—Χριστουγεννιάτικα παραδόσεις.

ΑΡΙΘΜΟΣ 557

1899.—Τὸ ἔτος 1898.—Ἡ γυναικεῖα δράσις κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος.
—Ἡ τελετὴ τῶν διατίμων.—Τὸ πρωτοχρονιάτικον δῶρον τῆς μι-
κρᾶς.—Τὰ Χριστούγεννα τῆς ἐλευθέρας Κρήτης.—Ἡ παιδικὴ ἑορτὴ
τοῦ Δένδρου.

ΑΡΙΘΜΟΣ 558

Οἱ λευκοὶ ἄγγελοι.—Αἱ γράφουσαι γυναῖκες τῆς Γαλλίας.—Ἐν-
τυπώσεις ταξιδίου. Καστελαμάρε.—Ὁ μικρὸς τυμπανιστής.—Γυ-
ναικεῖα τέχνη.—Ἡ ζυλογλυπτική.—Αἱ νευρικαὶ γυναῖκες.—Στὰ
χρυσάνθεμα.

ΑΡΙΘΜΟΣ 559

Οἱ ἀνάτοι ὑπὸ στέγην.—Σοφία Χλωροῦ.—Αἱ γυναῖκες τῶν γραμ-
μάτων τῆς Γαλλίας. Β΄.—Ἡ χειραφετημένη.—Φιλολογικὴ κίνη-
σις.—Οἱ σεισμόπληκτοι.

ΑΡΙΘΜΟΣ 560

Ἡ ἀποθέωσις τῆς γυναικός.—Ἡ Δοῦζε.—Ὁ Γαβριήλ δ' Ἀνού-
τσιου.—Στὸ παίξιμό της.—Ροβέρτος καὶ Κλαιρέτα.—Ἡ κ. Ἰουλιέττα
Ἀδάμ καὶ οἱ Νεοελληνισταί.—Ἡ χειραφετημένη.—Τὸ θέατρον καὶ
αἱ ἄσχημοι.

ΑΡΙΘΜΟΣ 561

Ἡ μεγάλη εὐγενής.—Ἡ καλλιτέρα φίλη τῶν κοριτσιῶν. Α΄.—Ὁ
Νεοελληνισμός. Β΄.—Ἡ χειραφετημένη.—Ἡ καρδιά.—Ἡ δύναμις
τῶν μικρῶν.

ΑΡΙΘΜΟΣ 562

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ πολιτικὴ.—Ἡ καλλιτέρα φίλη τῶν κοριτσιῶν.
Β΄.—Ὁ Νεοελληνισμός. Γ΄.—Ἡ χειραφετημένη.—Μία δύσις.

ΑΡΙΘΜΟΣ 563

Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ πολιτικὰ παρασκήνια.—Ὁ Νεοελληνισμός.—
Ἡ χειραφετημένη.—Ἡ καλλιτέρα φίλη τῶν κοριτσιῶν. Γ΄.—Ἀπὸ
τὰς Ἄλπεις.—Αἱ ἀπόκρηφ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 564

Ἡ ἀποθέωσις τῆς φιλανθρωπίας.—Ἡ θεὰ μου.—Ἡ χειραφετη-
μένη.—Ὁ Νεοελληνισμός.—Ἡ καλλιτέρα φίλη τῶν κοριτσιῶν. Δ΄.—
—Ὁ Πολυκράτης.—Γεύματα.

ΑΡΙΘΜΟΣ 565

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ πολιτικὴ.—Ὁ Νεοελληνισμός.—Ἡ χειραφε-
τημένη.—Ἡ καλλιτέρα φίλη τῶν κοριτσιῶν.—Εἰς τὰς Ἄλπεις.
Γυναικεῖος Κόσμος, Ἀλληλογραφία, Συμβουλαί, Συναγαί καὶ Ἐπι-
φυλλίς ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἄλλα τὰ φύλλα.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΤΗΣ «ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»

Αἱ κ. καὶ δεσ. Μαρίνθη Ἡλιοπούλου, Ἐλένη Γεωργιάδου, Ἐ-
λένη Πολιτική, Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου, Κρυστάλλια Χρυσόβερ-
γη, Φλωρεντία Φουντουκλή, Εἰρήνη Νικολαΐδου. Ἀθηνᾶ Μοντουό-
ρη, Εἰρήνη Ζαχισάνου, Μαρίκα Φιλιππίδου, Μαρία Λεβῦ, Μαρία
Δρόσου, Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου, Μαρία Πινέλη, Ἀθηνᾶ Βλασο-
πούλου, Ἐκνηπίπη Καλοσύπη, Μαρία Μονέν, Μαρία Καραλοπούλου,
Φιλῶ Πασαγιάννη, Κίκια Βενδώφ, Μαρία Δημᾶ, Μάϊα, Καίτη
Δημολούλια, Ἡλέκτρα Κουντουρίδου, Μαρία Μαρτέν. Μαρία Δελίνα,
Βιργινία Εὐαγγελίδου καὶ Εὐανθία Διδαχοπούλου. Μεταφράσεις ἐδη-
μοσιεύθησαν τῶν ξένων συγγραφέων καὶ ποιητῶν: Γκαίτε, Ernest
Legouvé, de Amicis, Jules Lemaitre, Anatole France, Edgard
Poë, Jules Bois, Grimm, Fenelon, Massillon, Barthelemy,
Gustave Laroumet, Daurelle.